

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

செப்டம்பர்

அக்டோபர்

1989

விலை 5 ரூபா

Digitized by Noolahar Foundation
noolahar.org | aavanavaram.org

With the best Compliments from:

MANOHARAN & VETTIVEL

ENGINEERS - CONTRACTORS

Managing Partners :

MR. S. K. MANOHARAPOOPAN

MRS. M. KARUNADEVY

Head Office :

53, KANDY ROAD,
JAFFNA - SRI LANKA,
phone: 23870

Branch Office :

57, AMBALAVANAR ROAD
JAFFNA - SRI LANKA,
Phone : 24377

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதிமினைய, கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”.

'Mallikar' Progressive Monthly Magazine

224

செப்டெம்பர் - ஒக்டோபர் - 1989

வெள்ளி விழாவை நோக்கி...

24-வது ஆண்டு

உங்களுடன் சில நிமிடங்கள்...

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுடன் சிறிது மனந் திறந்து பேச
வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது.

‘வெள்ளி விழா மலர்’ வேலை தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது.
மனசுக்கு மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. தமிழகத்திலிருந்தும்.
இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் இருந்தும் விஷயதானங்கள் கணிச
மானவை வந்து விட்டன. ஒரு சிலர் வழக்கமான அசண்டையினம்
காரணமாக நாம் எதிர்பார்த்தபடி இன்னமும் மலருக்குக் கட்டுரை
களைத் தந்துதவவில்லை.

மலர் உழைப்புச் சம்பந்தமாக நாம் திட்டமிட்டுக் காரியமாற்று
கின்றோம். விஷயங்களைப் பகுதி பகுதியாக ஒழுங்கமைக்கவேண்டிய
தேவை ஒன்றுண்டு. எனவே கைவசம் கதை, கட்டுரை, கவிதைகள்,
இருந்தால்தான் எம்மால் ஒழுங்கமைக்க முடியும். எமது பிரச்சினை
களைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் ஏதோ கடைசி நேரத்தில் கட்டுரை
களைச் சேர்ப்பித்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மையில் இருக்கின்றனர்,

நாம் பல மாதங்களுக்கு முன்னரே போதிய கால அவகாசம்
கொடுத்து, எழுதித் தர வேண்டும் எனச் சம்பந்தப்பட்டவர்களை அன்பு
உரிமையுடன் வேண்டிக் கொண்டிருந்தோம். நமது வேண்டுகோளை
ஏற்றுப் பலர் மலருக்கு விஷயதானம் செய்துள்ளனர். அவர்களுக்கு
எமது மனப்பூர்வமான நன்றி.

‘எங்கட ஜீவா தானே, ஆறுதலாகக் கொடுக்கலாம்’ என யாராவது
அசட்டையாக இருந்து கடைசி நேரத்தில் எம்மை அணுகினால் நம்மால்
அவர்களுடன் ஒத்துப் போக முடியாது என்பதைத் தெளிவாகவே
சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றோம்.

மலர் வேலை மனசுக்கு எத்தகைய மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றதோ அத்தனைக்கு வெளிச் சூழ்நிலை நெஞ்சுக்கு வேதனையையும் ஏற்படுத்துகின்றது. நாம் சென்ற இதழில் இதே பகுதியில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி மலரின் விலையை ரூபா 60/- ஆக நிர்ணயித்திருந்தோம். ஆனால் பின்னர் தொடர்ந்த கடத்தாசி விலையேற்றம் எம்மை மலரின் விலையை மீள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு உந்தித் தள்ளிவிட்டது.

ஆகவே மலரின் விலையைப் புதிதாக நிர்ணயிக்க வேண்டிய பொருளாதாரத் தேவை நமக்கு விருப்பமில்லாமலே நம்மீது திணிக்கப்பட்டு விட்டது.

நமது முன்னர் அறிவிப்பைப் பார்த்துப் பலர் முற்பணமாக மலருக்கு 60/- ரூபாவை அனுப்பி வைத்துள்ளனர். அவர்களுக்கும் இந்த ஆண்டு முடிவிற்குள் எமது கைக்கு எவர் பணமாகக் கிடைக்க வழி செய்கின்றனரோ அவர்களுக்கும் முன்னர் அறிவித்தபடி 60 ரூபாவுக்கே மலரைக் கொடுப்போம்.

அதே சமயம் மற்றவர்கள் மலரில் போடும் விலைக்கத்தான் மலரைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டி வரும் என்பதை முன் கூட்டியே சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றோம்.

நாம் எதிர்பார்த்ததை விட, மலருக்கு விளம்பரங்கள் கணிசமாகச் சேர்ந்துள்ளன. பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் மலருக்கு விளம்பரம் சேர்த்து உதவுவதில் மிக உற்சாகமாக ஒத்துழைத்தன. மல்லிகையின் வீச்சை இந்த ஒத்துழைப்பின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

'வெள்ளி விழா மலர்' ஆயத்தமாகத் தினசரி ஏராளமான விசாரிப்புக்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த ஆர்வ விசாரிப்புக்களுக்குத் தனித் தனியாக எம்மால் பதில் எழுத முடிவதில்லை. காரணம் வேலைப் பளு. ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு 'இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு' கொண்டாடி வெள்ளி விழாக் காணுவது மாபெரும் சாதனை எனப் பலர் பாராட்டுகின்றனர். தயவு செய்து 'மாபெரும் சாதனை' என்ற சொல்லை நாம் அடிக்கடி உபயோகிக்காமல் இருப்பதே நல்லது. அப்படி நம்மை நினைக்க வைப்பது ஆரோக்கியமானதல்ல.

நாம் சகலரும் சேர்ந்து ஒரு வரலாற்றைப் படைப்போம். எத்தனை சிரமங்கள், கஷ்டங்கள், துயரங்கள், பெருக்கடிகள் வந்துற்றபோதிலும் நாம் எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவோம்;

அடுத்த நூற்றாண்டு மல்லிகையைப் பற்றிப் பேசும். இது நமது திடமான நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையைச் செழுமைப் படுத்தவே நாம் தினசரி உழைத்து வருகின்றோம்.

நம்முடன் தொடர்பு கொள்பவர்களின் ஆர்வத்தையும் உற்சாகத்தையும் பார்க்கும்போது இன்னும் அதிகமாக உழைக்கத் தோன்றுகின்றது.

— ஆசிரியர்

தமிழுக்கு ஒரு புதிய

'சானல்' தேவை!

இலங்கைத் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் அருகிப்போய்த்தான் காட்சி தருகின்றன என்ற குறை நிட்ட நாட்களாகவே சுவைஞர்கள் நெஞ்சில் இடம் பெற்று வருவதை நாம் முழுமையாகவே நன்குணர்ந்துள்ளோம்.

கிராமியமாகச் சொல்வார்களே 'கஞ்சிக்குள்ளே பயறு போட்டது போல —' என்ற நிலையில்தான் தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் ரூபவாஹினியில் இடம் பெற்று வருகின்றன.

கலாசார ரீதியாக முதிர்ச்சியும் பாரம்பரியமும் உள்ள தமிழ் இனத்தின் கலாசார முழுமையும் ஆளுமையும் நமது ஒளிபரப்பில் ஒளிபரப்பப்படுவதில்லை என்ற நிட்ட நாளைக் குற்றச் சாட்டை நாம் நியாயம் என்றே நினைக்கின்றோம்.

தமிழ் நிகழ்ச்சி என்ற கணக்கில் முன்னுந்தரக் காட்சிகளும் சோடைபோன நகைச் சுவைகளும் தான் இடம் பிடித்து வருகின்றன.

மாறாகத் தரமான கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், சுவைஞர்கள் போன்றவர்களின் சிருஷ்டிகள், கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் இந்த நிகழ்ச்சிகளில் இடம் பெறுவதேயில்லை.

சிங்கள நிகழ்ச்சிகளுக்கு 'ஸ்பொன்சர்' பண்ணக்கூடிய பெரும்பெரும் வர்த்தக நிறுவனங்கள் உண்டு; தமிழுக்கு அப்படியான வழிமுறைகள் ஏதும் இல்லை என்றொரு நொண்டிச் சாட்டுச் சொல்லப் படுகின்றது.

ஒரு தேசிய நிறுவனம் வெறும் லாப நஷ்டக் கணக்குகளைக் கணக்குப் பார்த்து இயங்க முடியாது. அப்படிப் பார்ப்பதாக இருந்தாலும் அதே வர்த்தக நிறுவனங்களின் பொருட்கள் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களிலும் விற்பனைப் பண்டமாக விற்கப் பட்டு வருவதும் யதார்த்தமாகும்.

எனவே ரூபவாஹினியில் தமிழுக்கென்று ஒரு 'சானல்' அத்தியாவசியமாகத் தேவை.

முன்னர் இதே கோரிக்கையை அமைச்சர் தொண்டமான் எழுப்பினார். பின்னர் யாழ். பாராமுமன்ற உறுப்பினர் தோழர். கே. நவரத்தினம் கிளப்பியுள்ளார்.

நாமும் தெளிவாக நமது கருத்தை முன் வைக்கின்றோம்: தொலைக் காட்சியில் தமிழுக்கென்றே ஒரு தனிச் சானல் தேவை!

அடைப்படி

மனிதத்துவம் நிறைந்த மனிதர்
எளிமையே அணிகலமாகக் கொண்டவர்

— துரை மனோகரன்

பல்கலைக் கழகத்தின் விரிவுரையாளர்; சொந்த ஊரில் ஒரு தொழிலாளி; ஆய்வறிஞர் மட்டத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர்; நண்பர்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் நேசிப்புக்குரிய ஒரு மனிதர் — இவை கூட்டும் ஆளுமைக்குரியவர்தாம். இம்முறை 'மல்லிகை' அட்டையை அலங்கரிக்கும் திரு. அருணாசலம் அவர்கள்.

கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, பேராசனப் பல்கலைக் கழகதழி மீத்துறை யில் விரிவுரையாளராக விளங்கும் அருணாசலம் அவர்கள் நடை முறையில் மிக எளிமையானவர். பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் என்றதும், வசதி வாய்ப்புகளுடன் வாழ விரும்புபவர்கள் என்ற பிரமையே பலருக்கு ஏற்படும். ஆனால் அத்தகைய வசதி வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல், எளிமையாக ஒரு பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் இருப்பார் என்றால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், அவர் அருணாசலமாகத்தான் இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். எளிமை என்பதை அவர் பிறழ்விளங்கிக் கொண்டுள்ளாரோ என்று பலமுறை நான் நினைப்பதுண்டு. அந்த அளவுக்கு எளிமை மீது ஒருவித தனிப் 'பற்று'க் கொண்டவர், அவர். அளவுக்கு மீறிய அவரது எளிமை நடைமுறையை. நான் உட்படப் பலரும் சிலசமயம் நட்புரிமையோடு எடுத்துச் சொல்வதுண்டு. ஆயினும் தமது கொள்கையில், கருத்துகளில், நடைமுறையில் விடாக்கண்டராகவே எப்போதும் விளங்கி வந்துள்ளார்.

பேராசனப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்து அருணாசலம் அவர்களை அறிவேன். எனக்கு ஓரிகு வருடங்கள் முந்திய மாணவராகவும். பின் எனது ஆசிரியராகவும் அவர் இருந்துள்ளார். அப்போது அவரிடத்துக் காணப்பட்ட அதே இயல்புகளே தற்போதும் விசாலம் பெற்று விளங்குவதைக் காண்கின்றேன். அவரது கற்பித்தலில், கலைத்துவ அம்சங்களை விடவும், விடயதானமே முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானித்துள்ளேன். மாணவர் நுனில் அக்கறை கொண்ட விரிவுரையாளரில் ஒருவராக அவர் விளங்கத் தவறவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துப் பின்தங்கிய கிராமமொன்றில் ஏழை விவசாயக் குடும்பம் ஒன்றைச் சார்ந்த திரு. அருணாசலம். ஒரு பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளராக விளங்கியபோதும், சொந்த ஊரைப் பொறுத்தவரை. ஒரு விவசாயியாக, தொழிலாளியாகவே கோற்றம் தருகிறார். பிறந்த குடும்பத்தில் மாத்திரமன்றி, புகுந்த குடும்பத்திலும் பொறுப்புகளைச் சுமந்து, ஒரு 'சுமைதாங்கி'யாகவே வாழப் பழக்கப் பட்டு விட்டவர். அவரது வாழ்க்கைப் போக்கில் குறிப்பிடத் தக்க அம்சம். யாழ்ப்பாணத்தில் தலைவிரித்தாடும் சாதி, சீதனம் ஆகிய இரு அகர சக்திகளுக்கெதிராக முகங்கொடுத்து வெற்றி கண்டமையாகும். இதற்காக. தமக்குக் கிடைக்கவிருந்த எத்தனையோ வசதி வாய்ப்புகளை உதறித்தள்ளி, தாம் விரும்பியவரையே துணிகரண்மையுடன் மணந்து கொண்டார். எத்தனையோ எதிர்ப்புகள், இடையூறுகள் குறுக்கிட்டு போதும், தமது இலட்சிய நோக்காக, தம்மையே அக்கினிப் பரீட்சைக்குத் தயாராக்கி, சாதனையாளராகியும் விட்டார்.

கடின உழைப்புக்குக் க. அருணாசலம் என்று கூறத்தக்க அளவுக்குச் சகல விடயங்களிலும் உழைப்பால் உயர்ந்து கொண்டிருப்பவர், அவர். உழைப்பின் கவையை அடுபவத்தால் அவர் உணர்ந்தவர். அதனால், எப்போதும் உழைத்துக் கொண்டிருப்பதையே விரும்புவார். இத்தகைய ஊக்கம் உடைய அவரைத்தேடி, ஆக்கம் சென்று சேருவதில் வியப்பில்லை அல்லவா?

அருணாசலம் என்ற மனிதரது இன்னொரு பக்கம், அவரது தர்மாவேசத்தின் வெளிப்பாட்டைக் காட்டுகின்றது. அநீதியைக் கண்டு கொதிப்படையும் குணம், அவரது இயல்பாகவே அமைந்துவிட்டது. தமக்காக மட்டுமன்றி. பிறர் எவருக்காகவும், எதற்காகவும், நியாயம் என்று தோன்றுமிடத்துத் தர்மாவேசக் குரல் எழுப்புகின்ற தாராள நோக்கு அவரிடத்து நிறையவே உண்டு. நம்மிற் பலர் நாகரிகம் கருதி. பற்பல சமயங்களிலும் நாவை அடக்க நினைப்பதுண்டு. ஆனால். அருணாசலம் அதற்கு மறுதலையானவர். அதனால் சிலவேளைகளிற் பகையையும் அவர் சம்பாதிக்க நேரிடுவதுண்டு. 'மல்லிகை ஜீவா'வில் இடம் பெற்றுள்ள 'யார் இந்த ஜீவா?' என்ற அவரது கட்டுரையில் அவரின் தர்மாவேச உணர்வின் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம்.

இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த் துறையினர் இயன்றளவு ஆய்வு, விமர்சனத் துறைகளில் தத்தம் பங்களிப்பினைச் செலுத்தி வருகின்றனர். அந்த வகையில், அருணாசலம் அவர்களும் தம்மாலான ஆக்க முயற்சிகளை ஆற்றி வருகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும், நவீன இலக்கியங்களிலும் ஒருசேரப் பரிச்சயம் கொண்ட விரிவுரையாளரில் இவரும் ஒருவராக விளங்குகின்றார். தமது முதுகலைமாணி (எம். ஏ.) பட்டத்திற்காக, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறு கதைகள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வின் போது, தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றி நோக்கியுள்ளார். தமிழகத்தில் வெளியான 'பாரதியார் சிந்தனைகள்' என்ற அவரது நூல்,

பாரதி பற்றி வெளியான தரமான நூல்களுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. தற்போது மலையக மக்கள் தொடர்பாக நூலொன்று எழுதுவதில் ஈடுபாடு காட்டி வருகின்றார், அவ்வப்போது பத்திரிகைகள்; இதழ்களில் கட்டுரைகள், விமர்சனங்களும் எழுதி வருகின்றார்.

திரு, அருணாசலத்தின் எழுத்துக்களில் உணர்ச்சிக்கு கொந்தளிப்பு சற்று அதிகமாகவே இடம்பெறுவதுண்டு. அவரிடத்து இயல்பாகவுள்ள தர்மாவேசத்தின் தொனியே இத்தகைய உணர்வுமுத்தத்துக்குக் காரணமாகலாம். எனினும், ஓர் ஆய்வாளன், விமர்சகர் என்ற ரீதியில், உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குட் சிக்காது அவரது எதிர்கால எழுத்துகள் விளங்கும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

மலலகைப்பந்தல்

வெளியீடுகள்

அட்டைப் பட ஒவியங்கள் (35 ஈழத்து பேரொம்னர்கள் பற்றிய நூல்)	...	20 - 00
ஆகுதி (சிறுகதைத் தொகுதி — சோமகாந்தன்)	...	25 - 00
என்னில் வீழும் நான் (புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாசுதேவன்)	...	9 - 00
மல்லிகைக் கவிதைகள் (51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)	...	15 - 00
இரவின் ராகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப். டன்)	...	20 - 00
தூண்டில் கேள்வி—பதில் — டொமினிக் ஜீவா	...	20 - 00
ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள் (சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்)	...	30 - 00
வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு:		
மேலதிக விபரங்களுக்கு:	‘மல்லிகைப் பந்தல்’ 224 B, காங்கேசன்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்.	

ஜவாஹர்லால் நேருவும் புதிய அரசியல் சிந்தனையும்

வி. விசுகொலேவ்

சுதந்திர இந்தியாவின் சிற்பி, சுதந்திர இந்தியாவைக் கட்டியவர் என்ற முறையில் மட்டுமல்லாது, கடந்தகாலக் காலனியாதிக்கத்தின் சமையிலிருந்து இப்பரந்த ஆசியநாட்டை விடுவிக்கும் சடமைப் பொறுப்பைச் சுமந்து கொண்ட முதலாவது பிரதமர் என்ற முறையிலும் ஜவாஹர்லால் நேரு சோவியத் யூனியனில் பிரபலமடைந்துள்ளார். மிகச் சிறந்த மானுட நேயத் தத்துவ அறிஞர். வரலாற்றாசான், சமூகவியலாளர், இந்தியாவைப்பற்றிக் காலத்தால் அழியாத பல நூல்களைப் படைத்தவர் என்ற முறையிலும் அவர் சோவியத் யூனியனில் நினைவு கூரப்படுகிறார்.

மகத்தான அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியும், நமது சகாப்தத்தின் மிகப் பெரிய மனிதர் என்று அவர் வர்ணித்த லெனினது சாதனைகளும் நேருவின் மீது ஆழ்ந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தின என்பதை அறியும்போது, சோவியத் மக்களாகிய நாங்கள் பெருமிதம் கொள்கிறோம். 20 ஆம் நூற்றாண்டுக்கே உரித்தான ஆழ்வேரோடிய சமூக-அரசியல் மாற்றங்கள் இந்தியாவையும் விட்டுவைக்காது என்பதை நேரு மிக நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். மகாத்மா காந்தியுடன் சேர்ந்து அவர் தமது நாட்டின் சுதந்திரப்போராட்டத்திற்குத் தலைமையேற்றிருந்தார். இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் கொள்கைகளை வகுத்து வழிநடத்திச் சென்றார்.

அடக்குமுறை, நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகளில் பாடுபாடான

முடிவுகள், ஆணவக் கட்டளையிடுதல் முதலியவற்றை வன்மையாக எதிர்த்த ஜவாஹர்லால் நேரு பெரியதும் சிறியதுமான எல்லா நாடுகளின் உண்மையான சமத்துவத்தை ஆதரித்தார். காலனி ஆதிக்க ஆட்சியின் மிச்சசொச்சங்களனைத்தையும் களைவதை ஆதரித்த அவர், இப்போது நாம் அழைக்கும் ஒருவரது வளர்ச்சிப்பாதையை அவரே தேர்வு செய்து கொள்ளும் சுதந்திரம் என்ற கோட்பாட்டை ஆதரித்தார். இன்றைய சர்வதேச உறவுகளின் சிற்பிகளுள் ஒருவர் என்று மிகச் சரியாகவே நேரு கருப்படுகிறார்.

“புதிய அரசியல் சிந்தனையின் அடிப்படைக் கோட்பாடு மிக எளிமையானது. அரசியல், பொருளாதார சித்தாந்த அல்லது வேறு எந்த இலக்குகளையும் எட்டும் ஒரு சாதனமாக அணு ஆயுதப் போர் இருக்க முடியாது” என்று தமது பெரிஸ்த்ரோய்க்கா - தமது நாட்டுக்கும் உலகிற்குமான புதிய சிந்தனை என்ற நூலில் மிகையில்கொர்பச்சேவ் எழுதினார். “இந்த முடிவு உண்மையிலேயே புரட்சிகரமானதுதான். ஏனெனில், போரா, சமாதானமா என்பது பற்றிய மரபான கருத்துக்களைக் கைவிடுதல் என்று இதற்குப் பொருளாகும். போரின் அரசியல் செயல்பாடுதான் எப்போதுமே போரை நியாயப்படுத்தும். கருத்தாக, ‘புகத்தறிவுள்ள’ விளக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. அணு ஆயுதப் போர் அர்த்தமற்றது புகத்தறிவுக்கு ஒவ்வாதது. ஓர் உலகு தழுவிய அணு ஆயுத மோதல்

ஏற்படும் பட்சத்தில் வெற்றி பெறுபவர்கள், தோல்வியடைபவர்கள் என்று யாரும் இருக்க முடியாது. உலக நாகரிகம் அழிந்து படுவதை எவராலும் தவிர்க்க முடியாது. இது தற்கொலைக்கு ஒப்பானதாக இருக்கும்."

அணு ஆயுதப்போரின் அபாயத்தைப் பற்றியும் அணு ஆயுதங்களை முற்றிலுமாக, நிபந்தனையின்றி அழித்துவிட வேண்டிய தேவை குறித்தும் நேரு கூறிய சொற்களுடன் இச் சொற்களும் உடன்படுகின்றன. பல சர்வதேச அரங்குகளில் உரையாற்றிய அவர் எப்போதுமே சமாதானக் கொள்கையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினார். 'சமாதானச் சூழலை' உருவாக்கவும், பரஸ்பரக் குற்றச் சாட்டுகள், பகைமை நிறைந்த பிரசாரங்கள் முதலியவற்றை விடுத்து பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை ஆகியவை நிறைந்த உணர்வில் தொடர்புகளையும் பேச்சு வார்த்தைகளையும் மேற்கொள்ளவும் வேண்டும் என்று அறைகூவல் விடுத்தார்.

போர்களும், அடக்குமுறையும் வன்முறையும் அற்ற எதிர்காலத்தை நேரு கனவு கண்டார். போரா, சமாதானமா என்ற பிரச்சினையே இன்றைக்கு மனிதகுலம் எதிர்நோக்கியுள்ள மிக முக்கிய பிரச்சினையாகியிருப்பது உண்மையல்லவா? இதுவே புதிய அரசியல் சிந்தனையின் மையக் கருத்தாகியுள்ளது. ஏனெனில், போர் வெடிக்குமானால் அதுவே மானுட நாகரிகத்தின் முடிவாக அமையும் என்பது திண்ணம்.

போர் இன்றியமையாதது என்ற கருத்தையும் போருக்கான தயாரிப்புக்களில் ஈடுபட்டிருந்த அரசியல்வாதிகளையும் நேரு வன்

மையாக எதிர்த்தார். சர்வதேசப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு சாதமாக அணு ஆயுதங்களை பயன்படுத்தும் உத்தேசத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு கொள்கை பொது அறிவுக்கு முரணானது. மிகமிக ஆபத்தானது என்று நேரு கருதினார்.

நாடுகளின் சமாதான சகவாழ்வு என்ற கருத்து புதிய அரசியல் சிந்தனையின் மிக முக்கியக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகும். அமைதியான அரசியல் வழிமுறைகளின் மூலம் மட்டுமே தீர்க்கப்பட வேண்டிய சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கு பலப் பிரயோகம் செய்வதையும் அல்லது அவ்வாறு செய்வதாக அச்சுறுத்துவதையும் போரை கைவிடுவதையுமே இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. பஞ்சசீலைக் கொள்கையை அல்லது மாறுபட்ட சமூக அமைப்புகளைக் கொண்ட நாடுகள் சமாதான சகவாழ்வு வாழ்வதற்கான ஐந்து கோட்பாடுகளை வகுத்து நடைமுறையில் அமல்படுத்துவதில் நேரு முக்கிய பங்காற்றினார் என்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயமாகும். 1947 இல் (இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னரே) டில்லியில் நடைபெற்ற முதலாவது ஆசிய மாநாட்டைத் தொடங்கிய வரும், ஏகாதிபத்தியம் காலனியாதிக்கம் ஆகியவற்றுக்கெதிரான தமது போராட்டத்தில், சமாதானம், சமூக முன்னேற்றம் ஆகியவற்றுக்கான தமது இயக்கத்தில் புதிதாகத் தோன்றிய ஆசிய — ஆப்பிரிக்க நாடுகள் அணி திரள்வதற்கு ஒரு முக்கிய இடமாக மாறிய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பாண்டுங் மாநாட்டினைத் தொடக்கி வைத்தவரும் அவரே.

மகனுக்கு ஒரு வண்டி

— திக்வல்லை கமாஸு

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் மகனின் பஸ்தான். அவனைச் சூழ்ந்து நாலேந்து சின்னதுகள் அக்ரம், ஃபர்வீஸ், ரம்ஸியா, சியானு இப்படியிப்படி அதனை ஓட்டிச் செல்லக் கூடிய வாய்ப்பு தங்களுக்கு எப்போது கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு ஓவ்வொருவருக்கும்!

'எங்கட பெரியப்பா கொண்டு வந்த பஸ்'

மகன் சகபாடிகளோடு பெருமையோடு சொல்கிறான். ஆரேழு மாதங்கள் கடந்துவிட்ட போதும் அவன் இன்னும்தான் அதனை மறந்துவிடவில்லை என்பதை நினைக்கும்போது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

இப்பொழுது ஒவ்வொருவராக மாறி மாறி பஸ்ஸை உருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் அவதானித்துப் படி நான் கட்டிலில் சாய்ந்த வண்ணம் இருந்தேன்.

அவனுக்கு அப்பொழுது மூன்று வயது நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. விளையாட்டுப் பருவம். விளையாட்டுப் பொருள்கள் மீது அமோக ஆர்வம். எங்காவது ஒன்றைக் கண்டுவிட்

டால் போதும். உடனடியாகவே கொண்டு வந்து கொடுத்து விட வேண்டுமென ஆர்ப்பாட்டம் நடக்கும்.

கொஞ்ச நாட்களாக பஸ் ஜீப், கார் வேண்டுமென ஒரே தொல்லை. எங்காவது போவதற்கு ரெடியானால் போதும். 'வார்ப்பா கொழும்புக்கு போனானைக்கு பஸ்ஸெண்டு கொணுவாங்கோ... சோப்பு பஸ் ஆ...' இப்படி உத்தரவு.

போகுமிடங்களில் இப்படியான 'டொய்ஸ்' சாமான்களுக்கா குறைச்சல்? அவற்றைக் காணும்போதெல்லாம் சின்ன மகனின் விண்ணப்பங்கள் நினைவுக்கு வரும். அதனை இயக்கி மகன் விளையாடுவது போன்ற தொரு தோற்றம் மனக்கண்ணில் நிழலாடும்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் நானும் ஒரு சிறுவனாக மாறி விளையாட்டுக் கார்களை, பஸ்களைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்ப்பேன். ஆசைப்படுவேன்.

மின் கலங்களால் இயங்கு பவை ஆபிரம் ரூபாவரை விற்கும். இந்த விலைக்கு இவற்றை வாங்குவதைவிட அதிகியாவசியமான பால்மா வாங்கினால் பல வாரங்களுக்குப் பாவிக்கலாம்

என்றுதான் மனம் சொல்லும். அதே நேரத்தில் இதையெல்லாம் சின்னவிலையாக நினைத்து அள்ளிச் செல்வோருக்கும் குறைச்சலில்லை.

‘வாப்பா பஸ் வாங்கிக் கொணுவரல்லையா?’

எங்காவது போய்வந்தால் போதும். மகன் எழுப்பும் முதல் கேள்வி இதுதான்.

‘இன்டக்கி கொழும்பில எல்லாக் கடேம் பூட்டு’

இப்படியொரு பொய்யைச் சொன்னால் அதை அவன் அப்படியே நம்பிவிடுவான். ஆனால் என் மனதுக்கள் அதன் உறுத்தல் ஊசியாக முனைப்பெடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

அன்றொரு நாள்.

புறக்கொட்டை சன நெரிசலுக்குள் அவசரமாகச் சொல்ல முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘விஸ்ஸப் பஸ்ஸெகக் விஸ்ஸப் பஸ்ஸெகக்’ இக் குரலைக் கேட்டு சட்டென்று நின்று திரும்பினைன்.

ஆமாம்... மஞ்சள் நிற பஸ். பிளாஸ்டிக் வார்ப்புத்தான். சுழலக்கூடியதாகச் சக்கரங்கள். ட்ரைவர், பிரயாணிகள், பல்புகள் அனைத்தும், அச்சிடப்பட்டு ஒட்டிய நிறக் காகிதத் துண்டுகள். விலை இருபதே ரூபாதான். எனது சக்திக்கு உட்பட்ட தொகை.

உடனே ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டேன். அதனைக்கொண்டு போய் மகன் கையில் கொடுக்கும் போது, அவன் அடையும் சந்தோஷத்தைக் காணும் ஆவல் பிரவாகமெடுத்தது. அன்று அடுத்த வேலைகளையும் அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்து சேரும் போது இரவு எட்டு மணியை எட்டியிருந்தது. ஆனால் எனக்குத்தான் ஏமாற்றம். மகன் தூங்கிக் கொட்டிருந்தான். எனினும் காலையில் எழுந்தவுடன் அவன் கைகளில் படும் விதத்தில் மேசைமேல் வைத்து விட்டேன்.

என்னைவிட மனைவிக்கு ரொம்பச் சந்தோஷம். நானே முதல் மகன் பெருமையோடு அதனை உருட்டித் திரியும் காட்சி அவள் கண்களிலும் தெரிந்ததோ!

அடுத்த நாள் ‘டக் டக்’ கென்று கதவு தட்டும் சப்தம் தான் எங்கள் கனைத் திறக்க வைத்தன. கதவைத் திறந்த போது அங்கே எனது மூத்த சகோதரன் நின்றான்.

சுமார் நூறு மைல்களுக்கு கப்பால் குழந்தை குட்டிகளோடு வாழ்பவர் அவர். அவசரச் செய்தி எதுவுமில்லை என்பதை அவரது நிதானம் தெரிவித்தது. ஏதோ தேவையாக உட்பக்கமாகப் பயணம் செய்த வேளையில் இங்கேயும் ஒரு விஜயம் அவ்வளவுதான்.

‘புள்ள படுக்கியா?’ நானா வின் கேள்வி.

‘ஓ... எட்டு மணிமட்டாகிய அவன் ஒழும்பியத்துக்கு’ மனைவி முந்திக் கொண்டு பதில் சொன்னாள்.

மகனுக்காக அவர் கையில் ஒரு பிஸ்கட் பக்கற் காத்திருந்தது.

சுகம் விசாரிப்புகள், குடும்ப சமாச்சாரங்கள் எல்லாம்

உங்கள்

மழலைச் செல்வங்களின்

உயிரோவியமான

படங்களுக்கு

நாடுங்கள்

பேபி போட்டோ

(பல்கலைக் கழகம் அருகாமை)

திருநெல்வேலி.

கொண்டிருக்கும் போதுதான் மகன் விழித்து உள்ளேயிருந்து வந்தான்.

வழமையாக எழுந்ததும் ‘தேத்தணி’ கேட்டு அடம்பிடிப்பவன் அன்று பெரியப்பாவையும் மேசை மீதுருந்த பஸ்ஸையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வண்ணமிருந்தான்.

அவர் அதிக நேரம் தாமதிக்கவில்லை. பிஸ்கட் பக்கற்றை மகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

மகனுக்கு பிஸ்கட்டில் கவனம் செல்லவில்லை. அடக்கிக் கொண்டிருந்த ஆவலைக் கட்ட விழித்து ஓடிவந்து பஸ்ஸை எடுத்துக் கொண்டான்.

‘உம்மா பெரியப்பா எனக்கு பஸ் கொணுவந்தா?’ மகனின் கேள்வி இது.

மனைவி என் முகத்தைப் பார்த்தாள். நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். முதற் தடவையாக அவளது ஆசையை நிறைவேற்றிவிட்டு, அதற்கு உரிமை கொடைபட்ட முடியாத சங்கட நிலை. மறுபக்கம் பெரியப்பா மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட அபிமானத்திற்கு குறுக்கே நிற்கத்தான் வேண்டுமா?

‘ஓ மகன் புள்ளக்கி டெரியப்பா கொணுவந்திக்கி’ அவளது மனப்பதிவுக்கு நான் அழுத்தம் கொடுத்தேன்.

‘ஆவடா ஜாதி பஸ்’ ஓட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது.

அன்று ஆரம்பித்த விலையாட்டு ஓன்றுவரை தொடர்கிறது. இட பொழுதெல்லாம் அதில் ஒட்டியிருந்த தோற்றப் பாடுகளின் சிதைவுகள் கூட இல்லை. எங்கும் அழுக்கும், கீறல்களும் விரவிக் கிடந்தன. அவ்வப்போது சுழன்று விழும் சக்கரங்களை அவனே ரெப்பயார் செய்து பூட்டிக் கொள்வது முண்டு.

‘மகேன். உம்மா கூப்பிடுகிய உள்ளுக்கு வாங்கோ.....?’

எனது அழைப்பைக் கேட்டு பஸ்ஸைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்தான் அவன்.

‘புள்ளக்கி தாரன் இந்த பஸ்ஸைக் கொணுவந்து தந்த?’ நான் மீண்டும் ஒரு தடவை இந்தக் கேள்வியைத் தொடுத்துப் பார்த்தேன்.

‘எங்கட பெரியப்பா’

சிரிப்போடும், மகிழ்ச்சியோடும் அழுத்தமாகவே சொன்னான் மகன்.

நான்.....!

“மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் கருத்தரங்கு மலர்”

ஓர் அறிமுகம்

— மேமன்கவி

மலேசியத் தமிழ் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியின் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு நம்மைப் பெறுத்தவரை மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கங்கே உதிரியக் கட்டப்பட்ட சில கட்டுரைகள் மூலமும், தமிழ் கத்தில் வெளியிடப்பட்ட ‘வகை வட்ட’ வெளியீடான ‘அக்கரை இலக்கியம்’ என்ற தொகுப்பின் மூலமும் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையின் சிறி எவ்வளவு வளர்ச்சியையும் ‘தீபம்’ சஞ்சிகையில் நாட்டிந்து வசந்தமே கனல் எழுப்பப்பட்ட ‘மலேசிய மடல்’ மூலமும் பல தகவல்களையும் அறிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் அத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும், தீபத்தின் மறைவினால் நாம் இழந்துவிட்டோம்.

மலேசிய மணில் பல தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்த பெழுந்து அவை நமக்குப் பரவலாகக் கிடைக்கா ஒரு நிலையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் சமீபத்தில் நன் மேலே குறிப்பிட்ட மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பற்றி ஏளவும், குறிப்பாக மலேசியத் தமிழ்க் கவிதையின் வரலாற்றை முழுமையாகவும் அறிந்து கொள்ளும் ஒரு களமாக மலேசிய உடம்பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள உலகப் பல்கலைக்கழக, இந்திய ஆய்வியல் துறையினர் நடாத்திய

‘மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் கருத்தரங்கு மலர்’ அமைந்தது எனலாம்.

இம்மலரில் அக்கருத்தரங்கில் படிக்கப்பெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்கள்.

இக்கருத்தரங்கிற்கு தலைமை வகித்த மலாயா பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல்துறைத் தலைவர் டாக்டர் தேவபூபதி நடராஜா நிகழ்த்திய தலைமையுரை முதல் கட்டுரையாக இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ளது. டாக்டர் சேவபூபதி நடராஜன் அவர்களின் தலைமையுரைக் கட்டுரை மூலம், மலாயா பல்கலைக்கழகத் தலையாரும் இந்திய ஆய்வியல்துறை அமைக்கப்பட்ட வரலாறையும் அடன் பணிகளையும் அறிய முடிகிறது.

அடுத்து, மலேசியாவின் குழந்தைக் கவிஞர் திரு. முரசு நெடுமாறன் அவர்கள் ‘மலேசியத் தமிழ்க் கவிதை வரலாறு’ எனும் பொதுத் தலைப்பில் படித்த கட்டுரையில் மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும், வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் அறிந்து கொள்வதோடு இலங்கையைப் போன்று அங்கும் தமிழகத்திலிருந்து குடியேறிய தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு நிலையினையும் அறிய முடிகிறது.

முரசு நெடுமாறன் அவர்கள் தனது கட்டுரையில், மலேசியத் தமிழ்க் கவிதையின் வரலாறு அந்நாட்டு தமிழ் மக்களிடையே வழக்கத்திலுள்ள நாட்டார் பாடல்களுடன் தொடங்குவதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணத்திற்கு அவர் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடும்—

‘கங்காணின்று கல்காணி
கறுப்புச்சட்டைக் கங்காணி
சந்திமலே கூட்டிவந்து
சாகடிக்கும் கங்கயணி’

எனத் தொடங்கும் நாட்டார் பாடலும்—

‘பாலுமரம்
வெட்டவான்னு
பழையகப்பல் ஏறிவந்தேன்
நாப்பத்தைஞ்சி
காசைப்போட்டு
நட்டெலும்பை
முறிக்கிறேன்’

எனத் தொடங்கும் நாட்டார் பாடலும் மலேசியத் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரங்களையும், துன்பங்களையும் உள்வாங்க வைக்கின்றன. இந்த நாட்டார் பாடல்களோடு நமது நாட்டு மலையக தமிழ் நாட்டார் பாடல்கள் ஒப்பு நோக்கத் தக்கவை.

இம்மலரில் அடுத்த கட்டுரையாக டாக்டர் ந. பி. ஜெயராமன் எழுதிய ‘மலேசியாவில் மரபுக் கவிதைகள்’ எனும் தலைப்பிலான கட்டுரை வெளியாகியுள்ளது. ஈழத்து, தமிழகத்து தமிழ் மரபுக் கவிதைகளைப்போல் மலேசியத் தமிழ் மரபுக் கவிதைகளும் வெறுமனே சீர்திருத்த கோஷங்களாகவும், சொற்களின் அலங்காரங்களாகவும் அமைந்துள்ளன என்பதனை இக்கட்டுரை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ந. பழனிவேல், சுவாமி இராமதாசர் முற்றுகொடு பு. வி. இரகபினை, ஜ. உலகநாதன், கரைகிழார், இராப் பெருமாள் போன்ற கவிஞர்கள் மலேசியத் தமிழ் மரபுக் கவிதைகளில் செய்த பணிகளையும், சாதனைகளையும் குறிப்பிட்டுகிறார். ஆனால் டாக்டர் ந. பி. ஜெயராமன் அவர்கள் தனது கட்டுரையின் ஆரம்பப்பகுதியில் குறிப்பிடுவது போல் மலேசிய தமிழ் கவிஞர்கள் ‘இந்திய நாட்டு விடுதலையையொட்டிய ஆடுகளில் பாரதி முதலாகத் தொடங்கிய மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளில் நாட்டமும் ஆர்வமும் கொள்ளத் தொடங்கினர். மரபுச் சார்புடைய மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் அவ்வப்போது கவிஞர்களால் எழுதப்பட்டன’ எனக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைகளை ஆழ்ந்து நோக்குபவர்களுக்கு அக்கவிஞர்களிடம் பாரதியின் ஆதர்சனத்தைவிட, பாரதிதாசன் மற்றும் தனித்தமிழ் இயக்கம் போன்றவைகளின் தாக்கம் அதிக அளவானது என்பது புரியும்.

மலேசியத் தமிழ் மக்களிடையே வழக்கில் இருக்கும் நாட்டார் பாடல்களிலுள்ள சமூகப்பிரக்ஞை கூட அவர்களது மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளில் (அ. சுவது மரபுக் கவிதைகள்) இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

டாக்டர் ஜெயராமனின் கட்டுரைத் தகவல்படி சுமார் 102 வருட மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 245 கவிதை இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன என்றும், அதில் சுமார் 57 மரபுக் கவிதைத் தொகுதிகள் 1947 முதல் 1986 வரை வெளிவந்துள்ளன என்பதனை அறிய முடிகிறது.

ஆனாலும் மலேசியத் தமிழ் மரபுக் கவிதைகளை விட மலேசியத் சிறுவர் கவிதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி ஆரோக்கியமானதாக நமக்குப் படுகிறது. அம்மலரில் 3 - வது கட்டுரையாக இடம் பெற்றுள்ள டாக்டர் லெட்சுமி மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களின் 'மலேசியாவில் சிறுவர் கவிதைகள்' என்ற கட்டுரை எனது கூற்றினை நிரூபிக்கிறது. குழந்தை இலக்கியம் படைக்க வேண்டிய பொழுது, மனங் கொள்ள வேண்டிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய நிலையில் மலேசியாவைச் சார்ந்த தமிழ்க் குழந்தைக் கவிஞர்கள் கவிதைகள் படைக்கிறார்கள் என்பதனை டாக்டர் லெட்சுமி மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களது கட்டுரையின் உதாரணங்களிலிருந்து நம்மால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனாலும் மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளின் தொகை அளவு, சிறுவர் கவிதைத் தொகுப்புகள் அங்கு வெளிவராத நிலையில் 1960-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1970 வரையிலான ஆண்டுகளில் சுமார் 15 புத்தகங்கள் மட்டுமே வெளிவந்துள்ளன.

அடுத்து இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ள சிறப்பான ஒரு கட்டுரையாக டாக்டர் க. திலகவதி அவர்கள் எழுதியுள்ள 'மலேசியாவில் புதுக்கவிதைகள்' என்ற கட்டுரையினைச் சொல்லலாம். வேறு உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மலரில் இடம் பெற்றுள்ள திரு. சா. அன்பழகன் எழுதிய 'மலேசியாவில் புதுக் கவிதைகள்' என்ற கட்டுரையை விட அதிக தகவல்கள் கொண்டதாக அமைகிறது. டாக்டர் க. திலகவதி அவர்களுடைய இக் கட்டுரை.

அக் கட்டுரையின் முதற்பகுதி புதுக்கவிதையின் தோற்றத்தையும் தமிழில் புதுக்கவிதையின் வரலாற்றைச் சொல்ல, அடுத்த பகுதியில் மலேசியத் தமிழ் புதுக்கவிதையின் வரலாறும், வளர்ச்சியும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்து - தமிழக புதுக்கவிதைகள் போல், மலேசியத் தமிழ் புதுக்கவிதைகளும் சமூக அறியாலமகளைச் சுருமையாகச் சாடி ஆழமான பார்வையில் சமூகத்தை நோக்கும் பிணைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன என்பதனை டாக்டர் திலகவதி அவர்கள் தனது கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டிய புதுக் கவிதைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அக்கினி, துரை முனியாண்டி, ஆதிசுமணன், பிரான்சிஸ், சாருமுரளி, ப. ராமு, எம். ஏ. இளஞ்செல்வன் போன்ற புதுக்கவிஞர்கள் இக்கட்டுரை வழியாக நமக்கு இனங்காட்டப்படுகின்றார்கள்.

ஆனாலும், ஈழத்து - தமிழக புதுக் கவிஞர்களிடம் காணப்படும் மரபுக் கவிதையை எதிர்க்கும் மனோபாவத்தினைப் போல அல்லது நமது மரபுக் கவிதையாளரிடம் காணப்படும் புதுக் கவிதையை எதிர்க்கும் பிணைப்பைப் போல் அங்குள்ள கவிஞர்களிடமும் மரபு - புது எனும் போராட்டம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இக்கூற்றினை நிரூபிக்கும் வகையில் டாக்டர் திலகவதி எடுத்துக் காட்டிய எம். ஏ. இளஞ்செல்வனின் பின்வரும் கவிதைவரிகள் அமைகின்றது.

'இவை
புதுப் பூக்கள்
காலம் இவற்றை
அடையாளங் காணும்
எதுகைகளும் மோனைகளும்
ஒதுங்கியிருந்தால் போதும்'

ஆனால், மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைகளை ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்து மரபுக்கவிதைகள் மரபைக் காக்கும் பிணையும், நாட்டார் பாடல்களும், புதுக்கவிதைகளும் ஆழமான சமூகப் பிரக்ஞையையும், மலேசியத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வு நிலையைச் சித்தரிப்பவையாகவும் இருப்பதைக் காணலாம் இப்புகளின் காரணமாக இன்றையத் தமிழ்க் கவிதைகளின் கணிப்பீட்டுக்கு உகந்தவையாக சமகால மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைகள் அமைகின்றன.

இறுதிப் பகுதியாக இம்மலரில், அக்கருத்தரங்கில் 'மலர்கள்' என்ற தலைப்பில் டாக்டர் ந. வீ. ஜெயராமனின் தலைமையில் நடைபெற்ற கவிதையில் படிக்கப்பட்ட கவிதைகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகளைக் காணுமிடத்து, புதுக்கவிதையாளர் ஒருவரது கவிதையும் இடம் பெறுவதது, மலேசிய மரபுக் கவிஞர்கள் மதிக்கப்படுவதையும், அதே வேளையில் புதுக்கவிதையாளர் மீதான அலட்சியத்தையும் நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது.

மொத்தத்தில் மலையாள பக்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல் துறையினர் நடாத்திய 'மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுரைகள் மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைகளின் வரலாற்றையும் மாற்றங்களையும்

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1989-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விபரம் பின் வருமாறு:

தனிப் பிரதி ரூபா 5 - 00
ஆண்டு சந்தா ரூபா 70 - 00

(ஆண்டுமலர்,
தபாற் செலவு உட்பட)

தனிப்பிரதிகள் பெற விரும்புவோர் தகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

மல்லிகை

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி
பாழ்ப்பாணம்.

வளர்ச்சியினையும் நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் உதவுகின்றன என்ற வகையில் இம்மலர் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இவ்வாறே அத்துறையினர் 1978-ம் ஆண்டு அளவில் நடத்திய 'மலேசியத் தமிழ் சிறுகதை கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு மற்றும் திரு. மா. இராமையா எழுதியுள்ள 'மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' போன்ற நூல்கள் எமக்குக் கிடைக்கப்பெறுமானால் முழுமையான மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியினையும், வரலாற்றையும் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

சோவியத் யூனியனிலிருந்து வெளிவரும்
தமிழ், ஆங்கில நூல்கள், சஞ்சிகைகள்
எம்மிடம் கிடைக்கும்.

1. தத்துவார்த்த சோஷலிஸ அரசியல் நூல்கள்
2. உயர் கல்விக்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப, அறிவு சார்ந்த பாட புத்தகங்கள்.
3. ரஸித்துச் சுவைக்கத் தகுந்த தரமான இலக்கிய நூல்கள்.
4. சோவியத் யூனியனை உள்ளும் புறமுமாய் அறிந்து வைக்கத் தக்கதான மாதாந்த சஞ்சிகைகள்.

— இவை அனைத்தையும் எம்மிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்பாளிகளான
டால்ஸ்டாய், மாக்ஸிம் கார்க்கி, ஆண்டன் செகாவ் போன்ற
எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களும் நம்மிடம் உண்டு.

மக்கள் பிரசுராலயம் லிமிட.

: புத்தகசாலை:

15/1, பலாலி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தலைவாகம்:

124, குமரன் ரத்தினம் வீதி, கொழும்பு-2.

36111

பாம்பாட்டி

நாகேசு தர்மலிங்கம்

61-ந்த விதமான செயல்
பாடுகளுடனும் தொடர்பில்லா
மல் தானும் குடும்பமும் தன்னு
டைய உத்தியோகமும் என்று
கொழும்பில் வாடகை வீட்டில்
வாழ்ந்து வந்த லோகன், அனி
யாயமாகப் பூசா முகாமுக்குக்
கொண்டு செல்லப்பட்டான்.
யாரோ ஒருவன் இவனுடைய
அறைக்கு அடுத்த அறையில்
இருந்து படையினரால் பிடிபட்
டதைத் தொடர்ந்து, லோக
னும் அன்று பகல் பன்னிரண்டு
மணியளவில் அவனுடைய அலு
வலகத்தில் இருந்து அழைத்துச்
செல்லப்பட்டான். கொழும்பில்
சில நாட்களாக ஓரிரு பொலிஸ்
நிலையங்களில் வைத்து விசாரிக்
கப்பட்டு இறுதியாகவே லோகன்
பூசா முகா முக்கு அனுப்பப்
பட்டான்.

உணவு, படுக்கை, இருக்கை
என்று தங்களுடைய வாழ்
நாளையே கழிப்பதற்கு எத்த
னையோ தமிழ் இளைஞர்கள்,
அவர்களுக்காக அடைக்கப்பட்ட
கூடுகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்
தார்கள். பரந்துபட்ட இடங்
களில் வாழ்ந்த தமிழ் இளைஞர்
களே இப்படி அடைக்கப்பட்ட
'கம்பிக்' கூட்டுக்குள்ளேயே லோக

னும் கொண்டு வந்து தள்ளப்
பட்டான். கைது செய் ப்படும்
தமிழ் இளைஞர்களுக்கென்றே
விசேஷமாகப் பூசாவில் அமைக்
கப்பட்ட முகாமே அது. தடித்த
கம்பி வலைகளால் அந்த முகாம்
அரைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்
சுற்றிவர இராணுவ வீரர்கள்
காவல் புரிந்தனர். எந்தவித
மான செயல்பாடுகளும் இல்லா
மல் இந்த நரக லோகத்துக்குள்
தள்ளப்பட்டதற்குத் தனது
விதியை நோவதைத் தவிர
லோகனுக்கு வேறொன்றும் தெரிய
வில்லை.

கொண்டு வந்து தள்ளிய
ஓரிரு நாட்களுக்கு அந்தச் சூழ்
லையும் அங்குள்ள நடைமுறைக
ளையும் தாங்கிக் கொள்வது
லோகனுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக
இருந்தது.

‘லோகன்; லோகன்; அடே
அழுத் கொட்டி’

கையில் கத்தரிக்கோலுடன்
இராணுவப் பாபர் வந்து,
சடைத்து வளர்ந்திருந்த லோக
னின் முடியை கால் இஞ்சி அள
விற்குக் கத்தரித்துவிட்டுப்
போனான். இவனைப் போலவே
எல்லோருடைய தலை முடியும்
ஒரே அளவிற்கே கத்தரிக்கப்

பட்டிருந்தது. சுற்றி வர சுமமா காவலில் நிற்கும் இராணுவத்தினர்கள் கம்பி வலைக்குள்ளால் துவக்கைக் காட்டிப் படமுறுத்தி எந்த நேரமும் அவர்களுடைய பாஷையில் திட்டுவார்கள். லோகன் முதலான கொழும்பில் வாழ்ந்த ஒரு சிலரைத் தவிர அங்கு அடைக்கப்பட்டிருந்த பெரும்பாலான இளைஞர்களுக்கு அவர்கள் என்ன பொல்கிறார்கள் என்று விளங்காவிட்டாலும், துவக்கைக் காட்டிப் பயமுறுத்துவது உயிர் பிரிவது போன்ற வேதனையைத் தந்தது.

காலையில் எட்டு மணிவரை தூங்கலாம். ஒன்பது மணிக்குள் எழுந்து ஒருவாளி தண்ணீரால் மட்டும் குளிப்போ, முழுக்கோ, வேறு ஏதாவது காலக்கடன் களைச் செய்து முடித்தவிட வேண்டும். பின் காலரூத்தல் பாண், பிற்பகல் இரண்டு மணி போல் அரைவயிற்றுக்குப் போதுமான மதிய உணவு, மாலை ஆறு மணிபோல் மீண்டும் பருப்புக் கறியுடன் சோறு. பாண் கொடுக்கும் வேளையில் சீனி இல்லாத தேநீர். இப்படியே அந்த முகாமில் அடைத்து வைத்திருக்கும் இளைஞர்களுடைய உயிரை உடலில் ஓட்டியிருப்பதற்காக இராணுவத்தினரால் வழங்கப் பட்டது. ஒழுங்கான குளிப்பு, முழுக்கு இல்லாமையினால் எல்லோருடைய உடலும், மாற்றிக் கட்ட வேறு உணியில்லாமையினால் எல்லோருடைய உடையும் துர்நாற்றத்தைப் பரப்பத் தொடங்கியது.

ஆரம்பத்தில் லோகனுக்கும் இந்தத் துர்நாற்றம் சகிக்க முடியாததாக இருந்த போதிலும், நாட்பட நாட்பட பழக்கப்பட்டு விட்டது. எல்லா இளைஞர்களும் அவர்கள் அங்கு தங்கியிருக்கும் கால மூப்பின்படி சொறி, சிரங்கு நோய்க்கு உட்பட்டார்

கள். எல்லோரும் எந்த நேரமும் சொறிந்த கொட்டிக் கொண்டே இருப்பார்கள். இந்தச் சுகாதார வசதியின்மையால் தனக்கும் சிரங்கு வருவதை லோகன் எதிர்பார்த்தான். சிரங்கு வந்து சொறிந்தால் என்ன, உயிர்தான் பிரிந்து போனாலும் இப்போ அவன் கவலைப்படுவதற்கில்லை. அவனுடைய ஒரேொரு மகன், ஆசிரியையான மனைவி எல்லோரையும் நினைத்துக் கண்ணீர் விடுவதைத் தவிர வேறென்றும் அவனால் செய்ய முடியவில்லை. கண்ணீரும் எத்தனை நாளுக்குத்தான் அவனுடைய கண்ணில் ஊறும். அங்குள்ளவர்களுடைய சோக வரலாறுகளையெல்லாம் அவன் கேட்டறிந்தான். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அப்பாவி இளைஞர்களே என்றாலும் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

இன்று காலை எட்டு மணி வழமைக்கு மாறாக காவலில் நின்ற இராணுவ வீரர்கள் அன்பொழுகக் கதைத்தார்கள்.

‘தம்பிகளே நீங்கள் எல்லோரும் இந்த ரீயைக் குடிச்சிற்று போய் வேண்டிய அளவிற்குத் தண்ணியை எடுத்துக் குளியுங்கோ’

இப்படி ஒரு இராணுவ வீரர் தமிழில் கூறியதைக் கேட்டதும் எல்லா இளைஞர்களும் ஒவ்வொருவருடைய முகத்தைப் பார்த்து அதிசயத்து நின்றார்கள். இராணுவ வீரர்களுக்கு முன்னால் யாராவது கதைத்தால் கடும் தண்டனைக்குள்ளாக வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

தலையில் குளித்துவிட்டு தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு வந்த இளைஞர்கள் எல்லோருக்கும் புதிய சறமும், சேட்டும் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களுடைய

பழைய நெளிந்த கோப்பையில் இடியப்பமும், இறைச்சிக் கறியும் கால உணவாகக் கொடுக்கப் பட்டது.

வருடக் காணக்காக இருக்கும் பலருக்கு இன்றைய விசேஷம் ஓரளவு புரிந்து விட்டாலும் லோகனுக்குப் பெரும் அதிசயமாகவே இருந்தது. லோகனைப் போன்ற அந்த முகாமுக்குப் புகையவர்கள் இன்று தங்களுக்கு விடுதலை என்று பேசிக் கொண்டார்கள். மீண்டும் அதே இராணுவ வீரருடைய குரல் கனிவாக ஒலித்தது.

‘இன்னுக்கு நம்ம பாதுகாப்பு அரைச்சர் இந்த முகாமுக்கு உங்களைப் பார்க்க வருகிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் வரிசையாக நின்று கும்பிட்டு வரவேற்க வேணும். அப்பத்தான் உங்களுக்கு கெதியில விடுதலை கிடைக்கும்’

‘மினிஸ்டர் வருவதைப் படம் பிடிச்ச ரீ. வியில காட்டு வாங்க. அதோட எங்கனையும் காட்டுவாங்க. அதை நம்மட அம்மா, அப்பா, சகோதரர்கள் எல்லாரும் பாப்பினம்’

லோகனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற சதா, காதோடு காதாகக் கூறினான்.

‘உங்களுக்கு இங்க உள்ள வசதியை மந்திரி கேட்டா ஒரு குறையும் இல்லை எண்டு சொல்ல வேணும். ஏதாவது மாறிச் சொன்னீங்க... ஒவ்வொருவரா நிப்பாட்டிச் சுட்டுப் போடுறன்’

நீண்ட நேரமாக அன்பொழுகக் கதைத்த அந்த இராணுவ வீரன் இறுதியில் பயமுறுத்திக் கர்ச்சித்துவிட்டுச் சென்றான்.

பாதுகாப்பு மந்திரி வந்து போன நிகழ்வுகளை ரீ வியில்

படம் எடுத்து முடிந்த பின் மீண்டும் பழைய பல்லவிதசன்.

‘எங்களை விட்டால் என்ன விடாவிட்டால் என்ன கிழமைக்கு ஒரு தடவைபாவது மந்திரியார் இந்த முகாமுக்கு வந்து போக வேணும்’

லோகன் முகாம் நண்பன் சதாவுக்குக் கூறினான்.

இன்று புதிதாக லோகன் இருக்கும் கம்பிக் கூட்டிற்குள் நால்வர் கொண்டுவந்து தள்ளப் பட்டார்கள். லோகன் உட்பட எல்லோருடைய கண்களும் அவர்களைப் பரிதாபமாக வர வேற்றது. இந்த நால்வரில் ஒருவர் விசித்திரமான வராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய தலைமுடி, உடுத்திருந்த சறம், அதை இறுக்கியிருந்த அகன்ற பெல்து, அதற்குக் கீழ் சுற்றப் பட்டிருந்த பழைய சறம், அவர் போட்டிருந்த கிழிந்த ரீ சேட் என்பனவெல்லாம் யாரோ ஒரு அப்பாவித் தொழிலாளியைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள் என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

வந்த அந்த மனிதனும் அந்தப் பூசா முகாமுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்டவர் போல், லோகனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சிறிய இடவெளி கொண்ட சீமெந்து நிலத்தை தனது வாயால் ஊதித் துப்பரவு செய்துவிட்டு கையைத் தலைக்கு வைத்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

இப்போ லோகனுடைய மூளை அதிகமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. இதயமும் படபடத்தது. தன் மீது சுமத்தப் பட்ட குற்றச்சாட்டைத் துருவி ஆராய்வதற்கே ரகசியப் பொலிஸ் ஒருவர் இப்படிக்கைதி வேடத்தில் வந்து தனக்கருகிலேயே

இடம் பிடித்துள்ளார் என்று எண்ணினான். இதனால் அந்த மனிதனுடன் பேச்சுக் கொடுக்காமல் இருந்து, அவருடைய நடவடிக்கைகளை லோகன் அவதானிக்கத் தொடங்கினான். இந்தப் புதிய விசித்ர மனிதனும் எல்லாக் கைதிகளைப் போலவே நடத்தப்பட்டான். மாதங்கள் நகர அந்த மனிதனில் ஏற்பட்ட பயம் லோகனுடைய மனதில் குறையத் தொடங்கியது. எல்லோரையும் போலவே அவனுடன் லோகனும் பழகத் தொடங்கினான். அவனுடைய பெயர், தொழில், ஏன் எப்படிக்கைது செய்யப்பட்டான் எல்லாவற்றையும் கேட்கத் தொடங்கினான்.

‘முத்து நீங்க எங்க கைது செய்யப்பட்டீங்க? உங்கள் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டு என்ன?’

முத்துவைப் பற்றி அறிய அதிக ஆர்வம் கொண்ட லோகன் முத்துவின் காதோடு காதாகத் தனது பேட்டியை அரம்பித்தான்.

‘நானும் வந்து இப்போரண்டு மாசமாகுது, நீங்க மட்டும் இவங்களில இருந்து வித்தியாசமா இருக்கிறீங்க சரி, ஏண்ட கதையைக் கேளுங்க’

முத்து பெருமூச்சுடன் தனது சோகக் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்.

ஏண்ட பேர் முத்து. அதுதான் இந்த ஆமிக்காரங்க கூப்பிடுகிற போது விளங்குதே. அம்மா, அப்பா எனக்கு யாருன்னு

தெரியாது. சின்ன வயசில நாடோடியாக வாழ்க்கையை ஆரம்பிச்சிட்டன். இதால வீடு நிலம், சொத்து, உறவு என்று ஒண்ணும் கெடையாது. இன்னும் சொன்ன நமக்கு ஒரு நாடே கிடையாது. பெரிய அனியாயம் என்னன்னு இந்த நாடு பிரிச்சுத்தா என்னு கேக்கிறவங்களில ஒருவனா என்னையும் நினைச்சு இங்க கொண்ணந்து அடைச்ச வைச்சிருக்கிறானங்க’

இப்படி முத்து கூறியதை லோகன் அதிசயத்துடன் நோக்கி மேலும் கூறும்படி தூண்டினான்.

‘இப்படி அடைச்ச வைச்சிருக்கிறதில எனக்கொரு நட்பும இல்லை. கொஞ்ச வசதிக்குறைவு அவ்வளவுதான். என்ற தொழில், நான் ஒரு பாம்பு களைப் புடிச்ச பல்லைப் புடுங்கி அடைச்ச வைச்ச பாவத்துக்குப் போல இப்ப என்னப் புடிச்சி அடைச்ச வைச்சிருக்கிறாங்க. அந்தப் பாம்புகளைப் பட்டினி போட்டு என்ற மகுடிய ஊதி ஆடவச்சனே... அந்தத் தப்புக்காக இப்ப நான் பட்டினி கெடக்கிறன்’

முத்துவின் கதை எல்லோருக்கும் பரிதாபமாகவே இருந்தது. அவன் பேச்சு உச்சரிப்பு மலையகப் பகுதி மக்களின் பேச்சுத் தமிழாக இருந்தது.

நான் ஒருநாள் வவுனியாவில் வெய்யிலெல்லாம் அலைஞ்சு களைச்சுப்போய் என்ற பாம்புப் பேட்டி, முட்ட முடிச்ச எல்லாதையும் ஒரு மரத்துக்குக் கீழ்

வச்சிட்டு அசந்து தூங்கிவிட்டன். முழிச்சுப் பாக்கிறப்போ ஆமிக் காரங்க சத்திக்கிட்டு நிண்டாங்க. அப்புறம் ஏண்ட பாம்புப் பேட்டி, மகுடி, முடிச்ச எல்லாத்னையும் எடுத்து வீசிட்டு என்னை அவங்கட ஜீப் வண்டியில் ஏத்தி எங்கெங்கெல்லாம் கொண்டுபோய் என்னென்ன வெல்லாம் கேட்டு, அடிச்சு ஒதைச்சுக் கடைசியா இங்க கொண்ணந்து தள்ளியிட்டாங்க’

முத்து ஒரே மூச்சில் இப்படிக்கூறிக் கொண்டு, தனது முதுகில் உள்ள அடிப்பட்ட தழும்புகளை எல்லோருக்கும் காட்டினான்.

‘ச்சொச்..... ச்சொச்.....’

இப்படி லோகனின் இதழ்கள் குவிந்து ஓசையை எழுப்பிய போதும், சிந்தனை தன்னுடைய முதுகு, காலத் தழும்புகளிலேயே ஒன்றி இருந்தது.

அன்று இரவு பன்னிரண்டு மணியாகியும் லோகனுக்கு நித்திரை வர மறுத்தது. அந்தக் கம்பிக் கூடு பாம்பாட்டியின் பாம்புப் பேட்டியாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது. வெறும் சீமெந்து நிலத்தில் நெளியும் மனித உடல்கள், பல்லுப் பிடுங்கிய பாம்புகளைப் போல் காட்சியளித்தது. விரக்தியின் விளிம்பில் உழலும் லோகனின் மனதில் பல கேள்விகளும் அதற்கான பதில்களும் பிறந்தது.

‘நாங்கள் எல்லாம் பல்லுப் பிடுங்கிய, வயிறு ஒட்டிய, நெளி

எம்மிடம் கிடைக்கும் நூல்கள்

டொமினிக் ஹீலா

— கருத்துக் கோவை 15 - 00

மல்லிகை ஹீலா

— மணிவிழா மலர் 30 - 00

யும் பாம்புகள்’ என்றார் பாம்பாட்டியார்.

‘ஓஹோ... அதுதான் பாம்பாட்டியார் என்று எல்லாருக்கும் தெரியுமே. ஒரு மாதத்திற்கு முந்தி வந்திறுப் போரே மந்திரியார், அவர் ஊதுற மகுடிக்குத்தானே நாங்க ஆடுறம்’

லோகனுக்கு நித்திரை பறந்தது, பதில்கள் சிந்தனை கொள்ளத் தொடங்கியது.

‘நம்ம மந்திரியாரும் அவருடைய கூட்டமும் உலக அரங்கில் எங்களைப் போல பல்லுப் பிடுங்கப்பட்டு பட்டினியோட நெளியும் பாம்புகள்தான்.

‘அப்பிடியெண்டால் இவங்களுக்கு மகுடி ஊதி ஆட்டுறது ஆரு?’

திடீரென முத்துவின் ஞாபகம் வரவே லோகன் எழுந்து அவனைப் பார்த்தான். நன்றாகக் குறட்டை விட்டு அவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கவிதை

சோ. பத்மநாதன்

ஒக்டோபர் நடுப்பகுதியில் கலை இலக்கியக் கனம் தெல்லிப்படியில் இரண்டு நாட்கள் நடத்திய விழாவில் ஆக்ஃபுர்வமான முறையில் பல நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன.

இரண்டு நாட்களும் தரமான இலக்கியக் கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. அதையொட்டி விவாதங்கள் நடைபெற்றன பல்வேறு இலக்கியத் துறையைச் சார்ந்த கருத்துக்களும் கட்டுரை வடிவில் இடம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. கவிதை பற்றிய ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அது இங்கு தரப்படுகின்றது.

— ஆசிரியர்

1987 - 88 காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் வெளிவந்த பதினெரு கவிதைத் தொகுதிகளைப் படித்து, அவற்றை மதிப்பிடும் பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பணி சிரமமானது என்பதை முதலிலேயே சொல்லியாக வேண்டும். தரமான கவிதை புனையும் கவிஞர்கள் பலர் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள் என்பது திருப்தி தரும் விஷயம். மறுபுறம் கவிதைப் பண்பு அமையாத படைப்புக்களும் கவிதைகளாக உலாவருவதால், பதரையும் நெல்லையும் பிரித்தெடுப்பது எளிதல்ல.

தொகுதிகளை வரிசைப்படுத்துவதற்கு முன் சில அடிப்படைகளைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

“நல்ல கவிதை எது? அது முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி போன்றது. அதைக் கையிலெடுக்கும் எவரும் அடுத்தவர் காணும் அதே பிம்பத்தைக் காண்பதில்லை. ஏனெனில் இரண்டு மனிதர் ஒரே தோற்றத்தைக் கொண்டிருப்பதில்லை!”

என்கிறார் டேவிட்ரைட், அதாவது, ஒரே கவிதை படிப்பவனை — ரசிகனைப் பொறுத்து வேறுபடுகிறது. ஒருவன் பெறும் அதே அனுபவத்தை மற்றொருவன் பெறுவதில்லை. இந்த நுட்பத்தைப் புரிந்து கொண்டால், ஒருவர் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும் படைப்பு வேறொருவருக்கு மட்டமாகத் தென்படுவதையிட்டு யாரும் வியப்படைய வேண்டியதில்லை.

இந்த வேறுபாடு ஏன் — எப்படி ஏற்படுகிறது. ஒரு கவிதையை அணுகும் போது நாம் நமது வாழ்க்கை அனுபவத்தையும் கொண்டு செல்கிறோம். கவிஞர் சொல்வது நமக்குப் பரிச்சயமாக — நாம்

ஏலவே மேம்போக்காக அறிந்த ஒன்றாக இருப்பதனால் எமது கருத்து உறுதியாகிறது.

கவிதை எழுதுகிறவர்கள் சிலர், கவிதைக்கும் உரைநடைக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உரைநடையில் நாம் பொருளுக்கு அப்பால் எதையும் தேடுவதில்லை, ஆனால் கவிதையில் உவமை, உருவகம், நவநவமரண சொற்பிரயோகங்கள் எனப் பல ‘போனஸ்’ கள் கிடைக்கின்றன. ரி. எஸ். எலியட் சொல்வது போல, ‘பொருள் என்பது திருடன் நமது நாய்க்குப் போடும் இறைச்சித் துண்டு போல! அது வாசகன் மனத்தை வேறுதிசையில் திருப்ப உதவுவது; அந்த வேளைபார்த்து, கவிதை தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டத் தொடங்குகிறது’.

கவிதை ஒரு பொருளைப் புலப்படுத்த வேண்டுமென எதிர்பார்க்கக் கூடாது. உண்மையில் பல பரிமாணங்களில் பொருட்புலப்பாடு ஏற்படுவதே கவிதையின் தனிச் சிறப்பு.

நல்ல கவிதை என்பதே எதிர்பாராததொரு வியப்பு. பாட்டினைப் போல் ஆச்சரியம் பார்முழுதும் இல்லை; உண்மை!

அன்புடன் படைத்த ‘முகங்கள்’ சமூகத்தைப் பல கோணங்களிலிருந்து தரிசிக்கின்றது. ஊரார் இகழ்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாது அன்பாகி, அறிவாகி, வழியாகி, வாழ்வாகி விளங்கிய சின்னம்மாவின் மறைவு கிளப்பிய சிந்தனை, தான் விநியோகித்த கடிதம் தாங்கிய செய்தி ஒரு பெண்ணின் உயிரைக் குடித்ததே என்று தவிக்கும் தபாற்காரனின் ஏக்கம் முதலிய தனிமனித அனுபவங்கள் தொட்டு, சீதனம் கோலோச்சும் ஈனநிலை கண்டு துள்ளி, ‘வாருங்கள் புதிய வண்ணநிலா ஒன்று செய்வோம்!’ என்று இளந்தலைமுறையைக் கூவியழைப்பது வரை தாவுபவை அன்புடன் கவிதைகள்.

கிளிநொச்சி கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வெளியீடாக வந்துள்ள புதுக்கவிதைத் தொகுதி ‘விவேக்’ கின் ‘தடயங்கள்’ புதுக்கவிதை பற்றிய பிரக்ஞையும் படைப்பாற்றலும் வாய்ந்தவர் விவேக். ஒரு சில சொற்கள் கொண்டு அசாத்திய கோலங்கள் போடுகின்றார் இவர்:

‘உன் விழியாற்றின்
குளித்துக்கொண்டிருந்தபோது
காதல் அலை
மோதியதால்
என் ஆடை அவிழ்ந்து
ஓடிவிட்டது
இருட்டில் தான்
இனி
கரையேற வேண்டும்’

நிலத் தடாகத்தில்
மூழ்கிக் குளித்துவிட்டு
நிலவு மங்கை
நீந்தி வெளிவருவாள்
காற்றுத் துச்சாதனன்
கைகளை நீட்டி
மேக ஆடையை
ஓயாமல் உரிநிடுவான்...

வெளிநாட்டு மோகத்தால் குடும்பவாழ்வு சீர்குலைவதை இவர் சில வரிகளில் கச்சிதமாகச் சொல்லிவிடுகிறார்.

‘இளமைச் சுகங்களை
மட்டுமே
தேடிப்போன வழியிலே
அவனை அவன்
சொந்தமாக்கிக்கொண்டான்
வறுமை அவனைத்
தேடி வந்தது
கடன்காரர்’

தேடி வந்தனர்
அவன்
வெளிநாடு ஓடினான்
பணத்தைத் தேடி!
இரு வருடங்களின் பின்
திரும்பி வந்து
தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்
தன் மனைவியை!

இதற்கு ‘தேடல்’ என்று மகுடமிடுதல் பொருத்தமாகலாம்.

ஈழத்தின் முதலாவது ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதியாக வந்து
சாக்ஷை புரிந்தது சு. முரளிதரனுடைய கூடைக்குள் தேசம்’,
‘சின்னதாக இருக்கும் பெரிய அற்புத’மாகிய வடிவத்தில் மலைய
கத் தோட்டத் தொழிலாளருடைய வாழ்வைச் சித்திரிப்பதில்
வெற்றி கண்டுள்ளார் முரளிதரன்:

தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் பெண்ணுடைய கூடைக்குள்
இந்தத் தேசமே — தேசத்தின் பொருளாதாரமே தங்கியிருக்கிறது
என்கிறார் கவிஞர்:

‘கூடையைக் கனக்கக்
கனக்கச் சுமந்து சென்றார்கள்
உள்ளே இந்தத் தேசம்’

தோட்டத் தொழிலாளர் வாழும் லயன்கள் கவிஞர் கற்பனை
யில் புகையிரதப் பெட்டிகளாகின்றன

‘போதுமான ஆட்களேறியும்
புறப்படவில்லையே புகையிரதம்
லயன்கள்’

மலையகத்தின் எல்லைகளுக்கப்பாலும், சமூகத்தின் பலவீனங்களை
எள்ளற் சுவையோடு காட்டும் இத்தொகுதியில் தேறுபவை ஒரு
சில கவிதைகள் தாம்.

மலையகக் கவிஞர்களுள் ஆளுமை மிக்கவராக நிமிர்பவர்
குறிஞ்சி தென்னவன். மலையக மண்ணிலே பிறந்து, வளர்ந்து,
தோட்டத் தொழிலாளியாகவே வாழும் கவிஞர், மலையக மக்களு
டைய அவல நிலையை ஆவேசத்தோடு பாடுகிறார்.

தேயிலை ரப்பர் நட்டு வைச்சோம் — இந்த
தேசம் வளம்பெற நாழுழைச்சோம்
நாயும் மறக்காது நன்றி மச்சான் — இந்த
நாட்டு மனுசர் மறந்து விட்டார்!

உச்சி மலையிலே வேலை செஞ்சோம் அங்கு
ஊத்தும் மழையிலே நனைஞ்சிருந்தோம் — சிறு
குச்சிக் குடிசையில் வாழ்ந்திருந்தோம் — நம்ப
கூட்டம் இந்நாட்டிற்குப் பாரமாமோம்!

தேயிலை தன் கதையைச் சொல்கிறது. செடியில் இருக்கும்
வரை அதன் மீது சொரியப்படும் பரிவும் பாசமும்! ஆனால் பறிக்
கப்பட்ட கொழுந்திற்கு நடக்கும் மரியாதை:

அன்று
தேயிலை
சிம்மாசனத்தின்மீது
நாங்கள்
வீற்றிருக்கும் போது
எத்தனை
பாசம் பரிவு!
ஊட்டத்திற்கு
உரம்,
நோய்தடுக்க
மருந்து

இன்று
நிறுவைக் களத்தில்
சிதறிவிழ்ந்து
காய்ந்து, கருகி.....
கால்களில்
மிதிபட்டு
ஒதுக்கப்பட்டு
ஓரமாய்க் கிடக்கிறோம்!

தொழிலாளர் துயர் துடைக்கவென்று வந்தவர்கள் சுகபோகி
களாய் மாறியது கண்டு கொதிக்கிறார் தென்னவன்:

‘எத்தனையோ பேர்கள் வந்தார்கள்
எதையெதையோ சொன்னார்கள்
மெத்தையிலே உன்னை வைத்து
மேன்மையுறச் செய்வோமென்று
அத்தனையும் நம்பியுள்ளம்
ஆசையுடன் காத்திருந்தும்
துன்பம் தொலையவில்லை
துயர்க்கதையோ முடியவில்லை!’

‘மண்ணதிர விண்ணதிர வாய்சிலம்ப மாடி
மாண்டொழிந்த பழையினை இன்னுமிங்கு கூறி
கண்ணெதிரே கொடுமை கண்டும் கற்சிலையாய்மாறி
காரேறிப் பவனிவரும் கனவான்கள் கூட்டம்’

ஏழைப் பெண் தொழிலாளர் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பது
சம்பள நாளை; எத்தனை எதிர்பார்ப்புக்கள், கனவுகள்! அவை
எப்படிச் சிலந்துவிடுகின்றன! கோப்பாய் கொய்து சுமந்து வந்த
கொழுந்தின் நிறையைக் குறைத்து எழுதி அவள் வயிற்றிலல்லவா
அடித்துவிட்டான் கங்காணி:

‘சீவி முடிச்ச சிரிக்கலைன்னா? — நல்லா
சங்காரம் பண்ணித் தருக்கலைன்னா?
பாவிப்பய அரைப்பேரு போட்டான் — அவன்
பாடையிலே போக!.....’

நீலாவதியின் கணவனோ பொறுப்பில்லாமல் தோழர்களோடு
கூடிக் குடித்துவிட்டு, வீட்டு நிலைமை புரியாமல் கருவாட்டுக் கறி
கேட்டுக் கலாட்டா செய்கிறான்.

குறிஞ்சித் தென்னவன் படைத்த கண்ணீர் அஞ்சலி நெஞ்சை உருக்குவது; — இவையதில் மறைந்த மகளை நினைத்துப்பாடப்பட்டது இது:

‘மல்லிகையின் மலர்தூவி வாழ்த்த நினைத்திருந்தேன்
எள்ளுப்பொரிதூவி இறைக்கும் நாள் வந்ததையோ!
முல்லைப்பூச்சூடி முகமலர நான் பார்த்தேன்
அல்லி விழிமுடி அமுத இதழ்முடி
வெள்ளைத் துகில்முடி மேனியிலே மலர்முடி
கொல்லாது போகும் துயரநாள் வந்ததையோ!’

●

மாணவர் இளைஞர் பொதுமன்றம் வெளியிட்ட ‘கல்வறை மேலான காற்று’ சற்று வித்தியாசமானதொரு கவிதைத்தொகுதி. ‘ஓப்ரேஷன் லிபரேஷன்’ என்ற பெயரில் வடமராட்சியில் நடந்தேறிய கொடுமைகளின் பதிலாக அமைத்தது என்ற வகையிலும், கவிஞர்கள் எண்மரும் மாணவர் என்ற வகையிலும் இத்தொகுதி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

‘பொன்னலரி பூத்திருந்த புழுதித் தெருக்களிலே
அந்நியர் பாதங்கள் ஆழப் பதிந்தன’ (ஞானசேகர்)

‘சோகம் நிறைந்த பாடங்கள் முடிவில்
மக்கள் என்றும் வரலாறு படைப்பர்’ (அகிலன்)

முதலிய அடிகளுக்காகவும், நிலாந்தனுடைய அட்டைப்படத்துக்காகவும் க. மே. சு. றறைப் பாராட்டலாம்.

சோவியத் கவிஞர் குப்ரியானோவ் புதுக்கவிதைகளை கே. கணேஸ் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். மொழிபெயர்ப்பே கஷ்டமான பணி, கவிதையிலிருந்து கவிதைக்கு மொழி பெயர்ப்பது பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை, புதுக்கவிதையாய் இருப்பதால் கணேஸ் தப்பினார்; உதாரணத்துக்கு. குப்ரியானோவ் கவிதை ஒன்று:

‘ஒநாய்களை ஒழிப்பதற்காக
முயல்களுக்கு ஆயுதமளித்தால்
முயல்கள்
ஒநாய்களை ஒழித்த பின்னர்
தாங்களே ஒருவரையொருவர்
அழித்துக் கொள்வார்களோ?
முயல்கள்
ஆயுதமளித்தவர்களையே அழித்துவிடுமோ?
முயல்கள் ஏதும்
எஞ்சியிருக்குமோ?’

குறியீடாக குப்ரியானோவ் கூறும் செய்தி தற்கால அரசியலுக்குப் பொருந்துவது கண்கூடு,

சோலைக்கிளியின் ‘எட்டாவது நரகம்’ விபூகம் வெளியீடு. நரகங்கள் ஏழு என்பது இஸ்லாமியர்களது நம்பிக்கை. செவிட்டு ‘மாலிக்’ அவற்றின் அதிபதி. மலைப் பாம்புகளும், சயக் குழம்புகளும் பாவ ஆத்மாக்களுக்காக அங்கே காத்திருக்கின்றன, கவிஞருக்கு அவைபற்றிய அச்சம் இல்லை. ஆனால் இவ்வுலகமாகிய எட்டாவது நரகமே அவரை அஞ்சவைக்கின்றது. ஏன் தெரியுமா? இங்கே மன்னிப்பே கிடைக்காது!

மேகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பொருமை சோலைக்கிளிக்கு. அது ஒன்றுதான் பரிபூரண சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறது,

‘என் பிரிய வெண்மேகத்தைப் பற்றி
இனியாச்சும் நானொரு
கவிதை எழுத வேண்டும்
மனம்
அதிகாலையைப் போல் குளிர்ந்து கிடக்கையில்
இருக்கின்ற கற்பனை அனைத்தையும்
அனைத்தையும்
அள்ளித்தெளித்து
பஞ்சமேகத்தைப் பாடி
சிம்மாசனம் ஏற்றிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும்’

கலியுகத்தைப் பற்றிய கவிஞரது படிமங்கள் அதிர்ச்சி ஊட்டுவன.

‘தொப்பி,
காற்சட்டை, சப்பாத்து
இடுப்பில் ஒரு கத்தி
மீசை
அனைத்தோடும் பிள்ளைகள் கருப்பைக்குள் இருந்து
குதிக்கின்ற ஒரு காலம் வரும்’

அது மட்டுமா? சோளம் பொத்தி தள்ளாது; ஓலைக் கடலையுள் துவக்கை மறைத்து வைத்து ஈனும். பூமரங்களில் துப்பாக்கிச் சன்னம் அரும்பும். தென்னைகளிலோ குலைகுலையாய் குன்னுகள்!

ஐரோப்பாவையே ஒரு பாலைநிலமாகக் காணும் எவியட்டை. ஓர் அவநம்பிக்கைவாதியாகச் சொல்வதுண்டு, சோலைக்கிளியையும் அப்படித்தான் சொல்ல நேரும், ‘வெல்வெற்றுப் பறவை’ யை அவர் படைத்திராவிட்டால்!

‘அது ஒரு காலம்
காதல் கிறுக்கு தலையில் இருந்த
நாம் பெருவிரலால் நடந்த நேரம்
அப்போது வானம்
எட்டிப்பிடித்தால் கைக்குள் வருகின்ற
ஒருமுழ இருமுழத் தூரத்தில் இருந்தது
ஏன் உனக்குத் தெரியுமே
அண்ணாந்து நீ சிரித்தால்
நிலவிற்குக் கேட்கும்
வானுக்கும் உச்சியெல்லாம் பூப்பூக்கும்’

நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் 51 கவிஞர்களின் படைப்புக்களைத் தொகுத்து ‘மல்லிகைப் பந்தல்,’

வெளியிட்டதே 'மல்லிகைக் கவிதைகள்' கவிதைகள் அனைத்தும் மல்லிகையில் வெளிவந்தவை. தொகுப்பாசிரியர் முருகையன் குறிப்பிடுவது போல், இவை மல்லிகைத்தன்மை வாய்ந்தவை — அதாவது அநீதி, ஊழல், சுரட்டல் முதலியவற்றைச் சாடுபவை; உழைப்பின் மகிமையையும் பாடுபவை; மானுடத்தை நேசிப்பவை.

உள்ளடக்கத்தால் ஒருமைபேணும் இக்கவிதைகள் உருவத்தால் பலரகப்பட்டவை யாப்பைப் பேணுபவை, யாப்பை மீறுபவை — எல்லாம் இதில் உள.

தெளிவாகச் சிந்திப்பதும் சிறுமை கண்டு பொங்குவதும் சு. வில்வரத்தினத்தின் சிறப்பியல்புகள். ஹரிசனர்கள் குடிசைகளோடு தேர்த்துக் கொண்ட பட்ட கொடுமையை அவர் பாடும் விதமே தனி. வேத ரிஷிகள் போல, கவிஞரும் அக்கினியை அழைக்கிறார்.

‘தீயே!

ஆதிவேடன் பண்டோரு நான்
கல்லோடு கல்லூர்க் கனன்ற தீயே!
உன்னை மீண்டும் அழைக்கிறோம்

ஒன்று கேட்போம்?

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகச்
சாதி வெறியை ஊதி வளர்த்த
தீயவர் கைபில் நீ சேரற்க!

அக்கினியே,

இடம்மாறு

அஞ்சி, ஒடுங்கி, அடங்கி வாழும் — இந்த
ஏழை மனிதரிடம் குடியேறு.

அவர்கள் கண்களில் ஜுவாலி
நெஞ்சங்களில் ஞான நெருப்பாய் எரி
சொற்களில் நின்று சுடுசரமாகு.....

தீயே நின்னை அழைத்தனம்

தீயரை விரைவிற சென்று தீண்டுவதற்காக!

தமிழ் மக்களுக்கெதிரான அடக்குமுறை அண்மைக்காலங்களில் உச்சநிலையடைந்துள்ளது. அதை வெளிப்படையாகக் கண்டிக்கக் கூடிய சூழல், சுதந்திரம் இல்லை. இல்லையென்பதற்காக, பொறுப்புள்ள எழுத்தாளர் வாளா இருக்கமுடியுமா? சொல்ல வேண்டிய செய்தியை ஓர் உருவகத்துள் பொதிந்து கொள்ள கற்பனை வளம் தேவை.

‘காட்டெருமை எங்கள் கடப்புக்குள் மேய்கிறது
வீட்டுக்குக் காவலென் விட்டநாய் கடிக்கிறது
ஆணை திமிர்கொடல்கிறது எங்களது
சேனைக்குள் வந்து சிலவேளை மிதிக்கிறது.....’

எனப் புதுவை இரத்தினதுரையும்,

‘ஆளுக்கொருநிசை
ஆளுக்கொரு குரல்

ஆளுக்கொரு பரண்
ஆளுக்கொரு வழி
நாளும் பிரிந்தால்
நமக்குள் விடிவெங்கே?.....

ஆனவெடி, சீனவெடி, மூலவெடி சுட்டாலும்
சேனை அழிவு சிறிதும் குறையவில்லை!’

எனப் பாண்டியூரனும்,

‘...நட்ட நடு இரவில் —
நாலுபேர் காணாத
கன்னங்கரு இருட்டில்
காற்சட்டை போடாமல்
தோட்டத்து வேலி
நுழையத்தொடங்கியதாம்
வேலி பயிரையெல்லாம்
மேய என்று போயிற்றாம்!.....’

என முருகையனும், குறிப்பாக உணர்த்தும் பாணி அற்புதம்!

கிராமத்து வாழ்வைக் காட்சிப்படுத்துவது வ. ஐ. ச. ஜெயபாலனுக்கு கைவந்த கலை.

‘முட்டை காவும் சிவப்பெறும்புகளாய்
தண்ணீர்க் குடத்துடன் தங்கச்சிப் பெண்கள்’

‘ஆலமரத்தின் வேர்கனில் குந்தி
சேறு காய்ந்த மண்வெட்டிகளை
களளித் தடிகளால் துலக்கிய படிக்கு
ஊர்ப்புதினங்கள் பேசும் கிராமவாசிகள்’

இந்தக் கிராமிய சித்திரத்துக்குள் தூரத்துக் கறுப்பு ஒன்று ஊடுருவுகிறது. யாராயிருக்கும்? நடையுடை பாவனையில் ‘கறுப்பு வெள்ளைக்காரன்’ வருவது யார்?

‘எங்கள் ஏழை மக்களின் கோழிகள்
பகலில் திருடும் அதிகாரியா அவன்?
நீதி கேட்பதைப் பயங்கரவாதம்
என்று கருதும் போலிஸ் வீரனா?

இல்லை. வந்தவன் பல்கலைக்கழகத் தம்பி. தம்பியின் சிரிப்பில் திமிர்! கண்ணில் அலட்சியம். தம்பியின் இலட்சியம் பிரமுகராவதே தவிர தன் கிராமத்துக்கு ஏதும் செய்வது அல்ல.

‘தம்பியின் கால்கள் பின்னின் பசியில்
தம்பியின் கொம்புகள் மின்னின் வானில்!’

கிராம வாசிகளோடு கூட, வாசகனும் ஏமாந்துவிடுகிறான். சொந்த மனை மீதிக்கக் கூசும், மடிப்புக்கலையாத சட்டைகளை நாளும், பட்டம் பெற்றவர்களை இனங்கண்டு கூடுவதை ஒரு கலை நேர்த்தியோடு செய்கிறது இக்கவிதை,

நான் ராஜவல்லிரபுரத்தில் இருந்த போது, ஜூன் மாதம் உங்கள் கடிதம் (18 - 6 - 89) கிடைத்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். சென்னையில் இருந்திருப்பின் உங்களைச் சந்தித்திருக்க முடியும். ஒரு வாய்ப்பை இழந்துவிட்டேன்.

மல்லிகை வெற்றிகரமாக 25 ஆண்டுகள் வளர்ந்து முன்னேறியிருப்பது பெருமைப்படுவதற்கு உரிய ஒரு சாதன்தான் அதைச் சிறப்பிக்கும் வகையில், மலர் தயாரிக்கப்படுவது சந்தோஷம் தருகிறது.

ஆகஸ்ட் — செப்டம்பரில் 42 நாட்கள் நான் கோவையில் தங்கியிருந்தேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு ஒரு துயர அனுபவம். செப்டம்பர் 6-ம் நாள் நண்பர் ஒருவருடன் நான் கோவையிலிருந்து பஸ்ஸில் அரக்கோணம் பயணம் போனேன். வேலூர்வரை பஸ் வசதி இருந்தது. பிறகு, லாரியில் போகலாம் என முயன்றோம். அப்படி லாரியில் ஏறியபோது நான் வழக்கி விழுந்தேன். இடது கால் பாதம் சக்கரத்தில் சிக்கி வெட்டுக்காயம் ஏற்பட்டது. உடனே அங்கேயே (வாலாஜா ரோடு) ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்றேன். பிறகு, அரக்கோணம் போய்விட்டு, 8-ம் தேதி கோவை சேர்ந்து, டாக்டரிடம் சிகிச்சை பெற்றேன், 22-ம் தேதி சென்னை வந்து, சிகிச்சை தொடர்ந்தது. காயம் குணமாகியும் வீக்கம் இருந்ததால், நடக்க முடியாத நிலை. ஒன்றரை மாத காலம் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிப் போனேன்.

இப்போது நான் நலமாக இருக்கிறேன். வெளியே போய்வர இயலும். ஆயினும் சகஜமாக வெகுதூரம் நடக்கக்கூடிய சக்தியை இன்னும் பெறவில்லை. ஒரு வாரத்தில் சரியாகிவிடலாம். நீங்களும் நண்பர்களும் நலம்தானே?

சென்னை

வல்லிக்கண்ணன்

ஆகஸ்டில் வெளிவந்த மல்லிகையைப் படித்தேன். மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க நூற்றாண்டு என்னும் தலைப்பில் இப்பனு அஸுமத் அவர்களால் எழுதப்பட்ட சிங்கள சிறு கதைகளும், மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்ஹாவும் என்ற பகுதியை வாசித்தேன். இப்படியான பிரபலமான மாற்று மொழி எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய தொகுப்புகள் தொடர்ந்து வருவதை வரவேற்கின்றோம், அத்துடன் நின்றுவிடாது அவர்களுடைய சிறந்த ஆக்கங்களை எமது தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதையும் நாம் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

எனவே இவருடைய அபூரு முஹான தொகுதியில் உள்ள 'குரக்கன் பாண்' எனும் சிறுகதையை வெளியிடுமாறு தங்களை பணிவன்புடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

சண்டிலிப்பாய் மத்தி,

ஐ. ஜெகதீசன்

ஆகஸ்ட் மல்லிகை மாத இதழில் அட்டைப்பட ஓவியம் பகுதியில், ஓவியர் ஆ. இராசையா அவர்களை எம்போன்ற பக்கங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களைப் பற்றிய சில குறிப்புக்களைத் தந்து உதவியதற்கு வாசகராகிய நாம் நன்றியைத் தெரிவிப்பதுடன் தங்கள் அழப்பரிய சேவையையும் பாராட்டாது இருக்க முடியவில்லை.

சண்டிலிப்பாய்,

கு. மகேஸ்வரி

அட்டைப் படம் போடுவது சம்பந்தமாக வந்த முணுமுணுப்புக்களைச் சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். இப்படியான சலசலப்புக்கள் உங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவைகளாக இருக்கும். இதைப் பற்றி வாசகர்களாகிய நாங்கள் உங்கள் பக்கமாகத்தான் நிற்கிறோம். உங்களில் எக்குப் பூரண நம்பிக்கையுண்டு. எனவே எடுத்த காரியத்தைப் பிசகு விடாமல் செய்து முடியுங்கள்.

25-வது மலர் சம்பந்தமாகக் குறிப்புக்களைப் பார்த்தேன். இந்தச் சூழ்நிலையிலும் மனம் சோர்ந்து விடாமல் நீங்கள் துணிச்சலாகச் செய்யும் சில காரியங்களைப் பார்க்கும்போது ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கிறது.

நீங்கள் நடந்து வந்த பாதை அப்படி: எத்தனையோ ஏற்ற இறக்கங்களைக் கண்டிருப்பீர்கள். எத்தனையோ மனிதர்களைக் கண்டு பழகி எடைபோட்டிருப்பீர்கள்.

அந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையிலேதான் முகப்புப் படங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுகிறீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

அடுத்த ஜனவரி எப்போதும் வரும் வரும் என எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், மல்லிகை மலரைப் படிப்பதற்காகத்தான்.

சென்ற இதழில் வெளிவந்த தூண்டில் பகுதியில் சில பதில்கள் அருமையிலும் அருமை.

மானிப்பாய்,

த. சிவதாசன்

ஹாட்லிக் கல்லூரியில் படிக்கும் நான் இந்த ஆண்டிலிருந்து மல்லிகை வாசித்து வருகிறேன். வடமராட்சியில் மல்லிகை பெறுவது சிரமமாகவுள்ளது.

உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளர் திரு. டிவகலால சனசமூக நிலையங்கள் கட்டாயம் ஈழத்து இதழ்களை வாங்க வேண்டும் என்று அறிவித்திருந்தார். ஆனால் வடமராட்சி சனசமூக நிலையங்களில் ஈழத்து இதழ்கள் இப்போதும் இல்லை. ஜே. வி. பி. இன் இந்தியப் பொருட்களின் தடையினால் ஈழத்து இலக்கிய உலகைப் பொறுத்த வரை நன்மைதான். ஆனால் சனசமூக நிலையங்களில் ஈழத்து இதழ்கள் கிடைக்கின்ற போதும் சஞ்சிகைப் பகுதி காலியாகவே உள்ளது. நச்சு இலக்கிய இதழ்களையே எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

மல்லிகையில் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி வாழும்போதே கௌரவித்து எழுதுவது பாராட்டப்பட வேண்டியது. அத்தகைய எழுத்தாளர்களின் வசிப்பிட முகவரியையும் எழுதினால் இளந் தலைமுறையினர் அவர்களுடன் பேசுத் தொடர்பு வைத்துக் கருத்துக்களைப் பரிமாற வசதியாக இருக்கும். இனிமேல் அப்படிச் செய்வீர்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

மல்லிகையின் பக்கங்களின் எண்ணிக்கை காணாது. இதை இன்னும் விசாலித்து விலையைக் கூட்டினாலும் சுவைஞர்கள் தொடர்ந்து ஆதரவளிப்பார்கள்.

மல்லிகை சமகால நம்நாட்டு அரசியலிலிருந்து தப்பப் பார்த்து. ஆனால் வெளிநாட்டு அரசியல் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. மல்லிகை இலக்கிப் இதழ்தான். ஆனாலும் இலக்கிமும் அரசியலும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் என்று நீங்களே உங்கள் அனுபவங்களின் தொகுப்பான 'அனுபவ முத்திரைகளில்' கூறியுள்ளீர்கள். அரசியல் கட்டுரைகளை இடுவதன் மூலம் மல்லிகையின் விநியோகத்திலும் வளர்ச்சி ஏற்படும்.

என்னதான் குற்றச்சாட்டுக்கள், கருத்து மோதல்கள் இருந்தாலும் மல்லிகை என்றுமே இலக்கியத் தரத்தில் குறைந்ததல்ல.

தனியார் கல்வி நிலையங்களின் தோற்றத்தினால், மாணவர்களுக்கு இன்று பொழுது போக்கு நேரம் இல்லை. இதனால் வாசிப்புப் பழக்கம் மாணவர்களிடமிருந்து அருகி வருகிறது. அவ்வப்போது அவர்கள் வாசிக்கும் தமிழக நச்சிலக்கிய இதழ்களாகவே உள்ளன. இதைத் தவிர்ப்பதற்கும், மாணவர்களைப் பூரண மனிதனாக்குவதற்கும் ஈழத்திலுள்ள இலக்கிய இதழ்களை பாடசாலைகளில் விநியோகிக்கும் திட்டமொன்றை ஆரம்பித்தல் வேண்டும். ஈழத்து இதழ் வளர்ச்சியிலும் இது ஒரு அத்தியாயமாக மாறலாம். பெரிய பாடசாலைகளில் ஆகக் குறைந்தது 100 பிரதிகளாவது மாணவர்களால் வாங்கப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

1987 பொங்கல் மலரில் நீங்கள் (டொமினிக் ஜீவா) நடமாடும் விற்பனை நிலையமொன்றை ஆரம்பிப்பது பற்றிக் கூறியுள்ளீர்கள். எனவே ஈழத்து இதழ்கள் வெளியிடுவோர் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இத்தகைய நடமாடும் நிலையத்தை ஆரம்பித்து, பாடசாலைகளிலும், கோவில் திருவிழா மற்றும் பொது இடங்களில் கொண்டு சென்று விற்க நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். நிச்சயமாக இது வெற்றியளிக்கும்.

கரவெட்டி,

சௌ. உமேஸ்

ஈழத்து அன்னையின் அட்டாளைச்சேனை மண்ணிலே பிறந்த இலக்கிய ஆர்வலன் நான். தற்போது அரேபியா மண்ணிலே பணி புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னையும், தமிழையும் என் தமிழ் இலக்கிய ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தால் அவ்வப்போது என்னுடையன்ற தமிழ் இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

என் இலக்கிய முயற்சிக்கு முதன் முதலில் பாலமாய்ப் பயன்பட்டவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் மூத்த எழுத்தாளர் அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, கவிஞர் அன்யுடன், கவிஞர் பாலைமுனை பாறாக் ஆகியோர் உட்பட, என் ஊர் வாசகர் வட்டமும் நேசத்தால் என் நெஞ்சுக்குள் நிறைந்திருக்கிறது.

யாழ் நகர பள்ளிப்பருவ காலமுதலாய் நான் தமிழ் இலக்கிய மலர் மல்லிகையைத் தேடிச் சுற்றி இலக்கிய அபிமானியாய் இன்னுமே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அரேபியா,

மு. அ. இசாத்தீன்

நானும் எனது நாவல்களும்

4

'இருவகையான ஆக்க இலக்கியங்கள் இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன, சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுள் நின்று சமூகக் கலாசாரம், கற்பு, பெண்மை, தாய்மை, வீரம் என்பனவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தமது விழுமியங்களுள் கட்டுப்பட்டு ஆகப்படும் படைப்புக்கள் ஒரு வகையின் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கையோடு கதா பாத்திரங்களை இயங்க வைத்து, பத்துவகை

ஒன்றின் சமைக்கும் விருப்போடு ஆக்கப்படும் படைப்புக்கள் இன்னொரு வகையின், என்பது இலக்கிய விமர்சகர்களது கணிப்பாடும் முதல் வகையான ஆக்கங்கள் ஈழத்தில் நிறையவே ஆரம்பகால நாவல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இன்றும் பலர் நாவலின் செல்தெறி அதுவென நம்பி எழுதியும் வருகின்றனர். இரண்டாம் வகையான நாவல்கள் மிகக் குறைவாக வெளிவந்துள்ள போதிலும் அவற்றின் சமூகப்பயன் பாரியதாகும். நல்லதொரு எழுத்தாளன் சமூகப் பார்வையாளனாகவும், சமூகப் பங்கேற்பவனாகவும், சமூக வழிநடத்துபவனாகவும் இருக்கின்றான். ஆகவே, அவனது ஆக்கங்கள் யாருக்காக ஆக்கப்படுகின்றனவோ அவர்களைச் சென்றடைவதில் எதுவிதமான தடங்கலுக்கும் உள்ளாகக் கூடாது.

எழுத்து ஒரு கருவி. வலிமையான கருவி. எழுத்தாளனின் கருத்துக்களைச் சுமந்து சென்று மக்களையடையும் கருவி. கல்கியின் எழுத்துக்கள் நிறையவே மக்களைச் சென்றடைந்தனவென்றால் அதற்கொரு பிரதான காரணம் அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படும் அங்கதச் சுவையாகும். சமூகத்தினை நகைச்சுவையாக எள்ளி நகையாடி சுட்டிக்காட்டிய அவரது எழுத்துக்களில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலை வேட்கை கொண்ட கதாமாந்தரங்கள் அரிதாகவே இருந்தன. எனினும் தமிழரின் சமூக விழியங்களைப் பேணுவதில், கட்டிக் காப்பதில் அவருக்கு வேட்கையிருந்தது. எழுத்தாளனின் கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமானால் அவர்கள் விரும்பும் துறையில் படைப்புக்களை ஆக்க வேண்டும் என்ற விருப்பின் விளைவாகவே எனது நகைச் சுவை நாவல்கள் பிறந்தன.

உண்மையில் எழுத்தாளன் தான் விரும்பும் வழியில் கருத்துக்களை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதா, அல்லது மக்கள் விரும்பும் வழியில் தனது கருத்துக்களை மாற்றிச் செல்வதா என்பதில் இரண்டு கருத்து இல்லை. சாதாரண வாசகனிலும் பார்க்க எழுத்தாளன் ஒரு படி மேலானவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். என்னாலும் அவனை இலகுவாகச் சென்றடைவதற்கு அங்கதச் சுவை கொண்ட எழுத்துக்கள் ஏற்றானவென நான் நம்பினேன். எனக்கு சமூகத்தில் பரந்த வாசகர் கூட்ட மொன்றிருக்கின்றதென்றால், அதற்கு காரணம் அவர்களை நான் முதலில் சென்றடைந்த பாதை அவர்களுக்குப் பிடித்தமான இலக்கியத் தடத்திலாகும், அவர்களைச் சென்றடைந்த பின்னர் அவர்களால் என் பிற்கால நாவல்களை இரசிக்க முடிந்தது. நான் என் ஒவ்வொரு நாவலிலும் வைக்கின்ற செய்தியை அவர்களால் தரிசிக்க முடிந்தது.

நான் இதுவரை மூன்று நகைச்சுவை நாவல்களை ஆக்கியுள்ளேன் பழையபயின் அறியாமையையும், புதுமையின் அவலத்தையும் பாத்திரங்களாக்கி நகைச்சுவையாகக் கூற எடுத்த முயற்சியின் விளைவே “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” என்ற நவீனமாகும். உண்மையைக் கற்பனையாக்கியிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணச் சூழலில் கிணற்றுத் தவனையாக வாழ்ந்த ஒரு மூதாட்டி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே உள்ள உலகத்தைக் காணும்போது ஏற்படும் உணர்வுகளை இதில் சித்திரித்திருக்கிறேன். இந்த நவீனத்தில் நகைச்சுவையோடு சமூகவியல் உண்மைகளையும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். ஒருவகையில் இது பயண நாவல்தான். முதலில் இந்த நாவல் “விவேகி” மாத இதழில் தொடர்பாக வெளிவந்தது பின்னர் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினர் நூலாகப் பதிப்பித்தனர். நூலாக வந்ததன் பின்னர், “சிரித்தினை” மாத சஞ்சிகையில் மீண்டும் தொடர்பாக வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் ஸ்ரீலங்கா வெளியீடு. இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தது. இந்த நவீனத்தில் ஒவியர் “சென்” அற்புதமான சித்திரங்களை வரைந்திருக்கிறார்.

“நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களாக இன்று சமூகத்தில் எஸ். சண்முகநாதன் (சாண), ரீ. பாக்கியநாதன், பெ. சண்முகநாதன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். சமூகசீர்ப் பாதிரிகையில் உரை நடைச் சித்திரங்களின் தன்மையில் சாண எழுதிய கட்டுரைகள் ‘பரியாசி பரமர்’ என்ற கலாப்பிப் ஒரு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இது சிறந்த நகைச்சுவைச் சித்திரங்களாக சமூகத் துறையில் சிலரை

அறிமுகப்படுத்தியது. ரீ. பாக்கியநாதனின் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பெ. சண்முகநாதனின் கட்டுரைகள் ‘கொழும்பு பெண்’ என்ற தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது”.

“சமுதாயப் பிரச்சினைகளை நகைச்சுவையுடன் விமர்சிக்கும் பண்பு சமூகத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியத் துறையிலே ஒரு தனிப் பிரிவாக வளர்ச்சியடையவில்லை. இலங்கையில் குறிப்பிடத்தக்க ஆரம்ப முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பெருமை செங்கை ஆழியாணையே சாரும். விவேகி மாத இதழில் தொடர் கதையாக வந்து 1969-ல் நூலுருவம் பெற்ற இவரது ‘ஆச்சி பயணம் போகிறாள்’ நாவல் தான் இலங்கையில் முதல் முயற்சியாகும். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின்

முதிய தலைமுறையின் பிரதிநிதியான ஆச்சி, இளைய தலைமுறையினர் சார்ந்த கலைக் கலாச்சாரங்களையும் அவைகளைத் தவிர்த்துச் செவியுடனும் கதிர்காம யாக்கிரை போகிறாள். இப்பிரயாணம் கோண்டாவில் புனைவண்டி நிலையத்திலே தொடங்கி பொல்காவிலே கண்டி மண்டபம் நடைபெறுகிறது பிரயாண நிகழ்ச்சிகளின் பக்கப் புவத்தின் ஆச்சியினுடைய முதிய தலைமுறை மனப் போக்குடன் நிகழ்கால நிலை அணுகப்படும்போது அங்க முரண்பாட்டில் நகைச்சுவை பிறக்கிறது. பல்கலைக்கழக மாணவர்களான சிவராசா, செல்வி இருவரது காதல் குறும்புகள் இந்த நகைச்சுவைக்கு மெருகூட்டுகின்றன. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பேச்சு வழக்கின் பிரயோகமே இந்த நகைச்சுவைக்கு உயிரோட்டமாய் அமைந்துள்ளது. (நா. சுப்பிரமணியம் — 1970)

“ஆசிரியரின் நோக்கம் எதுவாகவிரும்ந்தாலும் தான் எழுதுவது யாருக்காக. அவர்களின் மனவளர்ச்சி எத்தகையது என்பதனை நன்கு மனதிற்கொண்டு இனிய எளிய நடையில் எழுதியிருக்கிறார். இதனால் இந்த நாவலின் சமூகப்பணி - சமூகப் பணிக்கொன்றே வெளிவரும் நாவல்களிடமிருந்து அகிக பலனை நிச்சயம் அளிக்குமென்ற நம்பலாம். ஒரு பலமான சமூகப் பரிசீலனை நகைச்சுவையாகத் திறம்பட நடாத்தப்பட்டுள்ளமையாலும் அவை இலக்கிய நிலைக்குள்

அடங்கிச் சிறந்த கலாநிபமாக வெளிவந்தமையாலும் நகைச்சுவையிலுடைய வாசகர்களின் மயக்கத்தை உண்டாக்கும் வெற்றியைக் கொண்டுள்ளது. (செம். சிவன் செல்வன் — 1999).

ஆச்சி பயணம் ரோகிணை அடுத்து நான் எழுதிய இன்னொரு நகைச்சுவை நாவல் 'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை' என்பதாகும். 'அழிந்துவரும் பாரம்பரிய கலைமரபுகள் மண்ணோடியைந்த வழுக்கை முறை மதவிய பல்வேறு விவரங்கள் இவரது புனை கதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத் தமிழர் சமூகாயத்தின் பதிவேடுகளெனத் தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார்' (சு. வி. சிவசுப்பிரமணியன் — 1981) 'எழுபது வயதிலும் முற்றத்துப் பனையில் விட்டம் பாட்டுக் கார்ட்டு விடுகிற பழக்கமும், வெறியும் தீராத, வண்ணார்பண்ணைக் கொக்கர் மாரிமுத்தனாயும், அந்த நெடுந்துயர்த்த பல்மரம் காற்றுக்கு எங்கே தனது வீட்டின் பேல் விழுந்து விடுமா என்று பயபடுகின்ற அவரின் மைத்துனர் அம்மலம் காசிநாதரையும் அவர்களிடையே வளர்ந்து வரும் பகைமை உணரவையும் வைத்துப் புனைப்பெற்ற இந்த ஆசிரியரின் மற்றொரு நகைச்சுவை நவீனம் முற்றத்து ஒற்றைப் பனையாகும்', (பொ. சண்முகநாதன் — 1983),

'வண்ணார்பண்ணைக் கிராமத்தைக் களமாகக்கொண்டு அங்கு பாரம்பரியமாக நிலவிவரும் கார்ட்டுக் கலையின் பெருமையைப் புலப்படுத்துவதில் எழுதப்பட்ட முற்றத்து ஒற்றைப் பனை ஒரு நகைச்சுவைக் கிராமியச் சித்திரம் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிராமப்புறமொன்று அதன் வகைமாதிரியான பத்திரங்களுடனும், பிரச்சினைகளுடனும் பச்சு வழக்கில் நகைச்சுவை ததும்பக் கண்முன் நிறுத்தப் பட்டுள்ளது'. (நா. சுப்பிரமணியம் — 98)

'இது வெறும் நகைச்சுவைச் சித்திரம் மட்டுமன்று. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பக்கத்தைச் செங்கை ஆழியான் மிக அற்புதமாக, யதார்த்தமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு அருமையான நாவலாசிரியர் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை வெளிப் படுத்திவிட்டுச் சிறிது முற்றத்து ஒற்றைப் பனை'. (முதறிஞர் வாதர் — 1989).

நான் எழுதிய நாவல்களில் குறு நாவலுக்குரிய படிமம் மிகச் சிறப்பாக முற்றத்து ஒற்றைப் பனையில் விழுந்திருக்கிறது எனக் கருதுகிறேன்

முற்றத்து ஒற்றைப் பனையில் வரும் முதல்தர் அம்மான் உண்மையில் என தாய் மாமனார் திரு. ஆ. அருளப்பலமாவார். யாழ்ப்பாணத்தில் 'பட்டம்' விடுவதை ஒரு கலையாக்கிய பெருமகன். புராணக் கதைகளை அத்தத்தோடு எனக்குப் புரிய வைத்த அறிஞர். சோளகம் பெயர்ந்ததும் பெரிய-பெரிய பட்டங்களைக் கண்ணுணுக்கத்துடன் கட்டுவாரா 'விண்' கூவலுடன் இரவிரவாக அவர் கட்டிய பட்டங்கள் வானில் மிதக்கும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் பலர் அவரிடம் வருவார்கள். அவர் பட்டங்கள் வானில் பறக்கின்ற நேர்த்தியைக் காண்பதற்கு கட்டுமல்ல, 'கொக்குக் கொடி'களையும், 'பிராந்துக் கொடி'களையும் கட்டிச் செல்வதற்காகவும். அவர் புகையிலை வர்த்தகராக இருந்த

தால், கொடிகாமம் பகுதியிலிருந்து பழைய விதானையார் ஒருவர் வந்து இவருடன் தங்கி நின்று கொடியேற்றிச் செல்வதைக் கண்டிருக்கிறேன். கொண் ஏற்றுவதில் அப்படியொரு வெறி? தாகம். ஒரு அற்புதமான கலைஞனுக்குரிய சிருஷ்டி அகம்பாவம் அவரிடம் இருந்தது. சோளகம் பின்வாங்கியதும் அவர் அமைதியடைந்து விடுவார். இத்தகைய கலையோடே முற்றத்து ஒற்றைப் பனையில் நான் சித்திரித்திருக்கிறேன்,

நான் எழுதிய மூன்று வது நகைச்சுவை நவீனம், "கொத்தியின் காதல்" என்பதாகும். சிரித்திரன் மாத இதழில் தொடர்கதை யாக வெளிவந்து நூறு அப்பெற்ற கொத்தியின் காதல் நாவல். பேய்களைப் பாத்திரங்களாக்கிப் பெற்ற ஒரு கற்பனைப் படைப்பு. 'கொத்தி என்ற பேய்ப் பெண், சுடலை மாடன் என்ற பேய் வாலிபனைக் காதலிக்கிறாள்'. எறிமாடன் என்ற முரட்டுப் பேய் கூடையாக வந்து கொத்தியைத் தானே மண்புரி விழைகிறான். குழப்பங்களின் முடிவில் சுடலை மாடனும் எறிமாடனும் சண்டையிட்டு இறக்கின்றன, கொத்தி தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப்புறத்தில் நோடியாகாரம் காணும் கதை மாந்தரை இங்கே பேய்களின் வடிவில் தரிக்கிறோம் நேரில் காணும் அரசியல், சமூகக் குறைபாடுகள் என்பன வற்றைப் பேய்களின் சமூகத்தில் உருவகப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார் எனலாம். (நா. சுப்பிரமணியம் — 1978).

நகைச்சுவை என்பது மனிதனின் பலவீனத்தை முகன்கண்ட. இதயம் நோக்கக் காட்டுவதில்லை. மனிதர்களின் பலவீனத்தைப் பொதுமை யாக்கி. தம் குறைபாட்டைத் தாமே உணர்ந்து வாய்விட்டுச் சிரிக்க வைப்பதாகும். புரட்சிகர எழுத்துக்கள் சாதிக்க விரும்புவதை நகைச்சுவைமூலம் சாதிக்க முயல்வதைக் கொத்தியின் காதலில் காணலாம். கொத்தியின் காதலுக்கு உள் உருவக ஒவியங்களை 'சென்' வரைந்திருக்கிறார். இந்த நாவலில் அரசியல் அயோக்கியத்தனங்கள், முகூரா இனஞர்களின் பொறுப்பற்ற தன்மைகள், உறவுகளின் சிக்கல்கள்

என்பன சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளன இக்க நாவலை “மாணிக்கம்” என்ற சஞ்சிகை தனது நூலாக வெளியிட்டது.

“கொத்தியின் காதல் சமூகத்தில் புரையோடி இருக்கும் சில குறைகளை எடுத்துக்காட்டி நல்ல கற்பனையோடு எழுதப்பட்ட நகைச்சுவைக் கதை”. (கனக செந்திரநாதன் — 1976).

‘தர்மாஸ்பத்திரி, சங்கக்கடை அங்கெல்லாம் நடக்கும் சமூக விரோதச் செயல்கள், மனிதக் காதல் போன்றவற்றைப் பேசுங்கள் கொண்டு எள்ளிநகையாடச் செய்திருப்பது உயர்ந்த நகைச்சுவை எனலாம்’. (பொ. சண்முகநாதன் — 1983)

உண்மையில் இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது நான் வாசகர்களிடம் எனது நகைச்சுவை நாவல்கள் மூலமே சென்றடைந்திருக்கிறேன் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அவை ஆக்கப்பட்ட காலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களின் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப நகைச்சுவை எழுத்துக்கள் பெரிதும் உதவியுள்ளன. ஈழத்தில் நகைச்சுவை இலக்கியம் வளரவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ரீ. பாக்கியநாயகம், பொ. சண்முகநாதன், சானு போன்றோர் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் ஆக்கங்கள் நூல்களாக வெளிவரவில்லை சானுவின் ‘டரியாரி பரமர்’, சண்முகநாதனின் ‘கொழுப்புப் பெண்’ என்ற இரு நூல்களைத் தவிர வேறு ஆக்கங்கள் இத்துறையில் நூலுருப் பெறவில்லை. அங்கதச் சுவையோடு படைப்புக்கள் ஆக்கப்படும் தேவை இருந்தும் இத்துறையில் ஈடுபாடுடையவர்கள் மிகக் குறைவாகும் அதனால் இலக்கிய இயல் ஒன்று வளர்ச்சியை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

வரலாற்று நாவல்கள், நகைச்சுவை நாவல்கள் என்ற வகைகளோடு என்னால் ஆக்கப்பட்ட புதிதான வகை சமீபத்து இலக்கியத்தில் என்னைத் திடமாகக் கால் பதிக்க உதவின (கொடகு) ●

ஒரு கருத்து

மல்லிகையில் ‘நானும் எனது நாவலும்’ என்ற கட்டுரைத் தொடர் மிகச் சிறப்பாகவுள்ளது. கால நூயருணடுகவாகத் தொடர்ந்து எழுதிவரும் ஒரு எழுத்தாளனுக்குரிய கௌரவத்தை மல்லிகை கொடுத்துள்ளது. அதற்கு ரசிகர்கள் சார்பில் நன்றி. செங்கை ஆழியானின் ஆக்கங்கள் பற்றிய சிறு ஆய்வினை நான் ஒப்படைக்காக மேற்கொண்டபோது கிடைத்த தகவல் ஒன்றை செங்கை ஆழியானே தனது கட்டுரையில் கூறத் தவறி விட்டார்.

1959-ஆம் ஆண்டு ஒரு சிறுவர் நவீனம் எழுதியுள்ளார்: “ஆறு கால் மடம்” அது பிரபல எழுத்தாளர் ‘ஆர்வி’யின் கண்ணன் பத்திரிகை (சென்னை) நடத்திய தொடர்கதைப் போட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டு பாராட்டுக் கிடைத்தது. ‘ஆர்வி’ அவர் கைப்பட எழுதிய பாராட்டுக் கடிதம் இன்னமும் அவர் வசம் இருக்குமென நம்புகிறேன். அந் நவீனம் பின்னர் ‘சுதந்திரன்’ என்ற பத்திரிகையில் ‘மாணவர் பகுதியில்’ தொடராக வெளிவந்தது. இதனைச் செங்கை ஆழியான் ஏன் எழுதத் தவறினார்?.

அரசடி விதி, கந்தர்மடம்.

ச. உஷா நந்தினி

சுதாராஜ் எழுதிய

“ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்” வெளியீட்டு விழா

— நெல்லு க. பேரன்

மல்லிகைப் பந்தலின் ஏழாவது நூலும் மூன்றாவது கிறு கதைத் தொகுதியுமாக ‘சுதாராஜ்’ எழுதிய “ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்” வெளியீட்டு விழா 30-10-99 திங்கட்கிழமை வெகு விமரிசையாக கஜடைபெற்றது. விழாவிற் குத் தலைமை வகித்த கலாநிதி சோ. கிருஷ்ணராஜா பேசுகையில், “இத் தொகுதியில் உள்ள பல கதைகள் கலையம்சம் மிக்கனவாகவும், கருத்தாலும் கொண்டனவாகவும் இருப்பதைக் காண முடிகிறது” என்றார். பதிப்பாளியும் மல்லிகை ஆசிரியருமான இரு. டொமினிக்கு ஜீவா பேசுகையில், “சிரித்திரன் பண்ணையில் சுதாராஜ் எழுதி வரும் போதே அவரை எனக்குத் தெரியும். ஆன்கோட்டையில் அவரது இல்லத்தில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பை என்னால் மறந்து விட முடியாது. அண்மையில் தெல்லிப்பழையிலும் நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் வீட்டிலும் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் சந்திப்பும் மிகவும் பிரயோசனமானவை. இவ்வாறான இலக்கியகாரர்கள் மனம்விட்டுப் பழகும் சந்திப்புக்கள் அடிக்கடி நடைபெறல் வேண்டும். மல்லிகைப் பந்தல் எவ்வாறு உருவானது என்பதை சுவையான பெரிய கதை. நான் இன்னொரு இருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு வீட்டின் முகப்பில் வாசனை வீசும் மல்லிகைப் பந்தல் ஒன்றின் கீழேதான் என்

இளமைக் கனவுகள் அரும்பின. அவை ஒரு மடிந்ததும் அந்தப் பந்தலின் கீழேதான். அதன் தாக்கத்தான் ‘மல்லிகை’ என்ற பெயரும் அதன் தொடர்பான ‘மல்லிகைப் பந்தலும்’ உருவான கதை. தமிழ் நாட்டின் சிறந்த ஓவியரான ‘மருது’ என்பவர் வரைந்த முகப் போவியத்தை இந் நூலில் போட்டிருக்கிறேன். நல்ல கலை எங்கிருந்தாலும் அதை வாழவேற்க வேண்டும். மல்லிகையையும் அதன் வெளியீடுகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமல்லாது எல்லாப் விதிகளிலும் சென்னைத் தெருக்களிலும் கோளில் சுமந்து விற்பதில் திரிபவன் நான். எனது சக எழுத்தாளர்களையும் அவர்களது ஆர்வங்களையும் சுமந்து திரிகிறேன்” என்றார்.

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அறிமுகவுரை நிகழ்த்துகையில், ‘சுதாராஜின் கதைகளில், படிமுறையான வளர்ச்சியும் கலைத் துவழும் காணப்படுகின்றன. ‘என்னால் எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதனால் எழுதுகிறேன்’ என்று கூறும் சுதாராஜ் படாடோபம் எதுவும் இல்லாமல் தன்னம்பிக்கையோடு 70-களில் வந்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவராக எழுதி வருகிறார். ‘தொங்கல்’ ‘ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’ என்பன நல்ல கதைகள். உயிர்க்கொலைக்கு எதிரான உணர்வைத் தரும் கதை

‘தொங்கல்’. எந்தவித அணிகளையும் சாராத நல்ல எழுத்தாளர் பட்டியலில் வரக்கூடியவர் இவர்” என்றார்.

நூலின் முதற் பிரதியை வெளியிட்டாளரான திரு டொமினிக் ஜீவா நூலாசிரியர் திரு. சுதாராஜிடம் கையளித்தார். பொதுவாக வெளியிட்டு விழாக்களில் நடைபெறும் நடைமுறைகளில் இருந்து இது சற்று வித்தியாசமாக இருந்ததை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

கம்பன் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. இ. ஜெயராஜ் கருத்துரை வழங்குகையில், ‘எந்த ஒரு நூலையும் வாசிக்க முன்னர் விமர்சனம் தேவையில்லை. எனக்கு இராமாயணத்தில் உள்ள ஈடுபாடு மற்ற இலக்கியங்களில் இல்லை என்பேன். ஆனால் அண்மைய இலக்கியக் கூட்டங்களை அவதானித்த போது இலக்கிய உலகில் எம்மை அறியாமலே போலித்தனத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறோமோ என்று நினைக்கிறேன். எந்த ஒரு இலக்கியவாதியும் முதலில் உலகத்தை நேசிக்கவேண்டும். உலகில் தான் காணும் குறை பாட்டை எழுதுப்போது அதை நீக்கும் சத்தியும் இருக்கவேண்டும். விமர்சகர்களின் விருட்டக்காக மாத்திரம் எழுதக்கூடாது. தம்மைச் சுற்றிப் பத்து வாசகர்களுையாவது உருவாக்க முடியாத எழுத்தாளர்கள் இருந்துதான் என்ன பயன்?’ என்றார் பேச்சுக் கலையில் வல்ல இ. ஜெயராஜின் நகைச்சுவை கலந்த பேச்சு சபையோரைச் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைத்தது. தாய்நாட்டை விட்டுத் துரவிலகி இருக்கும்போதுதான் தாய் நாட்டின் அருமை மிக நன்றாகத் தெரிகிறது என்றும், சுதாராஜைப் போலுத்தவரை இந்த உண்மை மிக நன்றாகப் புலப்படுகிறது என்றும் இவர் பேசிய கருத்துகளில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை.

தெனியான் கருத்துக் தெரிவிக்கையில், ‘‘தொங்கல்’’ என்ற கதையை கலாநிதி சுப்பிரமணிய ஐயர் பார்க்கத் கோணத்தை விட நான் இன்னொரு கோணத்தில் பார்க்க விரும்புகிறேன். கொடும் பில் நடைபெற்ற இனக் கலவரங்களினால் பாதிப்படைந்த தமிழர்களில் பலருக்குக் கோழிக்கு நடந்த கதைதான் நடக்கும் என்ற பய உணர்வுதான் சூசகமாக அக் கதையில் தொக்கி நின்று அதன் வெற்றிக்குக் காரணமாகி றதே தவிரக் கொல்லாமைக்குப் பிரசாரமாக அக்கதை அடையவில்லை. ‘கனிவு’ என்ற கதையில் சமூகப் பார்வை அதிகம் இடப்பட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. தொகுதியின் தலைப்பு நல்லகதை. தனித்துவமான எழுத்தாளர்களுள் இவர் ஒருவர் நாவலாசிரியருக்குரிய சித்தரிப்புத் திறன் இருக்கிறது” என்றார்.

இறுதியாக திரு சுதாராஜ் பேசுகையில், தாம் இக்கதைகளை மிகவும் அனுபவித்தே எழுதியதாகவும், விமர்சனங்களை யோபாராட்டுகையோ எதிர்பார்த்து எதையும் எழுதவில்லை என்றும், இந் நூல் வெளியிட்டாளரான ஜீவாவுக்கும் ஏனையோருக்கும் நன்றி கூறினார்.

ஒரு மாண்புபொழுதில் நடந்த இனியதோர் இலக்கியக் கூட்டமாக இது அமைந்ததும் தொடர்ச் சியாக தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் களத்தின் இருநாள் கருத்தரங்கு, உள்ளூராட்சித் திணைகலாம் ஏற்பாடு செய்த இரு நாள் புத்தகக் கண்காட்சியும், கருத்தரங்குகளும் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றன.

இக் கதாசிரியை இளம் எழுத்தாளர், இவருக்குச் சமீபத்தில் திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணப் பரிசு ரூபகார்த்தமாக இக் கதை இங்கு பிரசுரிக்கப்படுகின்றது.

— ஆசிரியர்

உள்ளிருக்கையிலே...!

ஏ. எஸ். ஸஹானு

சில்லென்று ஒரு காற்று வந்து தொட்டுப் போனது. ‘தொடைகள்’ பயிற்சியில் கடைசிக் கணக்கையும், பிள்ளைகளுக்கு சொல்லவேண்டிய முக்கிய குறிப்புக்களையும் எழுதிக்கொண்டாயிற்று. தாள்கள் பறக்கச் சிலுசிலுத்தன.

ஜன்னலுக்கூடாக பாலுவிட்டு மாமரத்துக்குப் பார்வை எதார்த்தமாகத் திரும்பிற்று. மரத்தில் புதியதோர் தளிர் துளிர்ந்திருந்தது. அதன் பரப்பு வழக்கத்தை விட ரொம்பப் பெரிதாக இருந்தது. சரவணன் ஒருவித பிரமிப்போடு அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பக்கவாட்டில் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். நவீரா ஓடிவந்து கொண்டிருந்தாள். மெல்லக் குலுங்கும் அழகுகள் இறுக்கிக் கட்டிய தாவணிக்கூடாகக் கண்ணைப் பறித்தன.

அவள் தன்னைப் பார்க்குமுன் தன் கண்களைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தவிப்போடு முயன்றதில் வெற்றி கிட்டிற்று. அவள் அவனைப் பார்த்ததும் சற்று வெட்கத்தோடு ஓட்டத்தை நிறுத்தினாள்.

‘சேர், நாளக்கி எங்கட பெருநாள்.....’

‘ஓம்... தெரியும்...’

‘நீங்க எங்கட வுட்டுக்கு வரணும்.....’

‘ஓமோம்... அதுக்கென்ன?’ என்று சொல்லிவிட நாவெடுத்தது. சொல்லவில்லை. தப்பித் தவறி உள்ளே அம்மாவின் காதில் விழுந்து விடுமோ? தவிரவும், அவனுக்குத் தெரிந்தவரை இந்தப் பகுதியில் ஏ.எஸ். சயன்ஸ் படித்து நாலு பாடத்திலும் எஸ் எடுத்தவள் நவீராதான். எனவே இயல்பாக அவள்மீது ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டிருந்தது. அவளோடு அப்படிப் பேசிப் பழக்கமில்லை.

‘யோசிக்காம வாங்க சேர்...’ சொல்லிவிட்டு அவள் பறந்துவிட்டாள். அவன் பார்வை சில நிமிடங்கள் அவன் போன திசையில்...

‘பாரொடு விண்ணாய் பரந்த [எம் பரனே பற்று நான் பற்றிலே [கண்டேன்’

மனசில் ஒரு மாய உதடு முணுமுணுத்தது. வலுக்கட்டாயமாக நினைவுகள் மீட்கப்பட்டன.

தொனத்தின் குவார்ட்டஸ் வரை போய் வரவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஞானசேகரத்தோடு பேச வேண்டும். இந்தமுறையாவது ஊர் போய் வரவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கொக்குவில் அவனது சொந்த ஊர். ஏ.எல். முடித்த கையோடு வெளிநாடு போக வேண்டுமென்று பேரவா, எப்படியோ பதனையாயிரம், ஒரு ஏஜென்சிக்குக் கொடுத்தான். பல மாதங்கள் காத்திருந்தபின்பே தான் ஏமாற்றப்பட்டது தெரிந்தது. மீண்டும் மனந்தளராத பத்தாயிரம் சேகரித்து இன்னொரு ஏஜென்சிக்குக் கட்ட... மீண்டும் அதே கதை!

‘என் ஒருத்தனுக்குத்தானே இப்படி ஆகவேண்டும்? என் தந்தையின் பணத்துக்கா இந்த அவலம் நேர வேண்டும்?’

சில மாதங்கள் சோகம் வடிந்த முகத்துடன் தாடி வைத்துக் கொண்டு திரிந்தான். இடையில் இன்னொரு பிரச்சினையும் சேர்ந்து கொண்டது. பல பக்கத்தாலேயும் தேடுகினமாம்...

லீட்டில் எல்லாரும் இவனைப் பற்றி ரொம்பப் பயப்பட்டார்கள் எல்லாருமாக யோசித்தார்கள்.

சரவணனின் தூரத்து உறவினரான மஹாதேவன் கெகிறுவைக்குப் பக்கத்தில் வேலை பார்க்கிறார் பல வருடங்களாக. எந்தப் பயமுமின்றி, எத்தகைய குழப்ப நிலையிலும் மாதம் ஒருமுறை ஊர் வந்து போவார். கெகிறுவையில் தனக்கும் தெரிந்த முஸ்லிம் ஸ்கூல் அதிபரிடம் பேசி ஒரு தொண்டர் ஆசிரியராக சரவணனைச் சேர்த்து விடுவதென்று அவர்தான் முடிவெடுத்தார்.

அப்படியொன்றும் பெரிய ஆர்வம் சரவணனுக்கு இல்லை எனினும் சுத்தமாகச் சவரம் செய்து. இதயத்தில் போதுமான விருப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டு அவருடன் வந்துவிட்டான். மஹாதேவனேதான் பிள்ளையார் கோயில் குருக்களிடம் பேசி, கோயிலுக்கருகிலுள்ள அவர் வீட்டில் ஒரு அறையை ஏற்பாடுசெய்து கொடுத்தார். இடையிடையே வந்து அவனைப் பார்த்துப் போவதாகச் சொன்னார். இவன் இங்கு வந்து ஒன்றரை வருடங்களாகின்றன. சென்ற ஆறு மாதங்களாக ஊர் போகவில்லை.

தொண்டர் ஆசிரியன் என்ற படியால் அவன் செய்யும் கிளாஸ்களுக்கு ஏற்ப — அதிலுள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவே — அவனுக்கு ஊதியம் கிடைக்கும். மாதம் ஒரு பிள்ளைக்கு ஐந்து ரூபாய். அதிலும் தளம்பல் இருக்கும். பல வேளைகளில் அவனது தேவைக்கு அந்த ஊதியம் போதியதாக இருக்காது. அதை அறிந்தோ என்னவோ வீட்டிலிருந்து எப்படியும் மாதம் ஒரு முறை அவனுக்குப் பணம் வரும்.

அவனுக்குக் கூச்சமாக இருக்கும். இத்தனை வயதுக்குப்பிறகும் இன்னும் தன் செலவுகளை தானே நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் யோக்கியதை வரவில்லையே என்று தன் மீது கோபம் வரும். இந்தக் காலத்துப் பெண்கள்கூட கடல் கடந்து தொழில் செய்து வீட்டிற்குப் பணம் அனுப்புகையில் தான் இப்படி ஒட்டைப் படகாகப் பயன்றுப் போனதையிட்டு சுய பச்சாதாபம் தோன்றும்.

வெகு விரைவில் இந்த மக்களோடு அவன் ஐக்கியமாகிப் போனான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில தமிழ்க் குடும்பங்கள் இருப்பினும் அவர்களோடு

அவனது உறவு வாசல் வரை நின்று விடும். ஆனால்... இந்தப் பாடசாலை மாணவர்களும், சக ஆசிரியர்களும் அவனை உள்விடுவரை கெஞ்சி அழைக்கையில் அவனால் மறுக்க முடியாமல் போய்விடும். தமது இறுக்கமான மதப் பற்றோடும், மார்க்க வரைமுறைகளோடும் கூட இந்த மனிதர்கள் எப்படி ஒரு அந்நியனுக்கு இடம் கொடுப்பதில் இத்தனைத் தளர்வாக இருக்கிறார்களென்று பல வேளைகளில் அவன் யோசித்திருக்கிறான்.

ஆனால்... இந்த ஐயர்குடும்பத்தோடுதான் எவ்வளவு முயன்றும் ஒட்டிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர் குடும்பம் அத்தனை பெரிதில்லை. ஐயரும், அம்மா (ஐயரின் மனைவி)வும் தான். அம்மாதான் அங்கு சர்வ வல்லபி. சின்னச் சின்ன விஷயங்களில்கூட அவனுக்கு அவர்களின் போக்கு ஓர் ஆழமான நெருடலை ஏற்படுத்தும். இரவு இத்தனை மணிக்குள் வரவேண்டும், வெளியே ஒட்டலில்தான் சாப்பிட வேண்டும்; இஸ்திரி பண்ணவும், ரேடியோ கேட்கவும் வீட்டு மின்சாரத்தைப் பாவிக்கக்கூடாது. இப்படி.....

அவன் தன்னைச் சுற்றிப் பெரும் பரப்பாகப் படரவிட்டுள்ள மெளனத்தின் அடர்த்தியில், அவனது உள்ளத்து எரிச்சல்கள் அவர்களைப் போய் அடைய முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட்டெறிந்து வீட்டு ஊர் போய் விடலாம். அங்கு போய்த்தான் என்ன செய்வது?

வாழ்க்கை வீட்டுக்கும் கோயிலுக்கும், பாடசாலைக்குமிடையில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. தேடிவந்த பிரத்தியேக வகுப்புக்களையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் ஏற்றுக்கொண்டான். வீட்டில் இருக்கும் பொழுதுகள் அப்படியாவது குறைபடுமே! தவிரவும்,

இதன் மூலமாவது கொஞ்சப் பணம் சேர்த்து இம்முறை வீட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்றெரு நற்பாசை.

கையில் ஓரளவு பணம் சேர்ந்து விட்டிருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு ஊர் போய் அம்மாவின் காலில் விழுந்து, ஆசிபெற்று, தங்கைகளை உச்சிமோர்ந்து... சில நாள் ஆட்களித்து...

எண்ணிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. ஞானம் பருத்தித்துறைக்குப் போகையில் அவருடன் சேர்ந்து இம்முறை போகத் தீர்மானம் கொண்டிருந்தான்.

எழுதிக்கொண்டிருந்த கொப்பியை முடி ஓரமாக வைத்தான். கதிரையைத் தள்ளி எழுந்தான். பேனையை சட்டைப் பையில் சொருகியபடி வெளியே வந்தான்.

வெளியே செல்கையில் அவன் தன் அறைக் கதவை மூடுவதில்லை. அப்படி மூடுவது ஐயர் வீட்டாரை நாகரிகமான முறையில் விலக்கி வைத்து விடுமோ என்று லேசான பயம். இருக்கின்ற விரிசல் போதாதா என்று எண்ணிக்கொள்வான், எதற்குத் தான் கதவை மூடுவது? அப்படி என்ன என்னிடம் பொக்கிஷமா இருக்கிறது? ஒன்றிரண்டு உடைகள்... சில புத்தகங்கள்... ஒரு சின்ன ரேடியோ... கரி ஸ்திரிப் பெட்டி...

அம்மா கோயில் பின்னால் உடை காயப் பேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் குளித்த ஈரம் தலையால் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. முதுமையைத் தொடும் பருமாயினும் அம்மா அழகுதான்.

அம்மா! ஞானத்தின் ரகுவாட்டர்ஸ் வரை போய் வரட்டுமா?.. அம்மா திரும்பிப் பார்த்து 'சரி' எனத் தலையசைத்தாள்.

வீட்டை விட்டிறங்கி மண் ரோட்டில் நடக்கத் தொடங்கிய போது, எதிரே சித்திக்கின் உம்மாவந்துகொண்டிருந்தாள். சித்திக் எட்டாம் ஆண்டுப் பையன். கையிலிருந்த கூடையில் நிறையக் காய்கறிகள். ஒரு மலர்ந்த புன்னகையால் அவனுக்கு வந்தனம் சான்றான்.

பக்கத்து வீடாயினும் அவளும் சரி, அவள் கணவனும் சரி அவனோடு பேசியதில்லை. ஒரு மரியாதையான தலை சாய்ப்புப் புன்னகையோடு சரி. அந்த சித்திகின் உம்மாவை அவனுக்கு ஏனென்று தெரியாமலே பிடிக்கும். இந்த ஊரில் நல்ல வசதியுள்ள குடும்பம் அவர்களுடையது, எனினும் பார்வைக்கு எந்தப் பக்கட்டும் தெரியாது.

எண்பத்திமூன்று கலவரத்தின்போது ஐயரும், அம்மாவும் புன்று நாடகன் சித்திக் வீட்டில்தான் ஒளித்திருந்தார்களாம். யாரோ ஒரு சண்டியன் வந்து சித்திக் வீட்டாரைப் பயமுறுத்திய போதும் சித்திக்கின் உம்மாதான் கூடைசிவரை சமாளித்து அனுப்பினார்களாம். ஐயர் ஒருமுறை பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இதை சொன்னார். அப்போதிருந்து அந்தக் குடும்பத்தினியை அவனுக்கு ந்த பிடிப்பு இன்னும் யர்ந்து விட்டது.

★

கோயிலுக்கு வந்து வெகு நேரமாகிறது. மனப் பாடமாயிருந்த அத்தனை தேவாரங்களையும் ஒப்புவித்தாயிற்று. மனம்தான் ஆழியபாடினது. ஒரு இனந்தெரியாத கண்ணீர் உள்ளத்தின்

ஆழத்திலிருந்து பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கண்ணீர் பரப்புகளில் தாயினதும், சகோதரிகளினதும் முகங்கள் மிதந்துகொண்டிருந்தன.

பல தடவைகள் சரவணன் இத்தகைய உணர்ச்சிமயமான மனோநிலைகளைக் காரணமின்றியே அனுபவித்திருக்கிறான். குடும்பம், பாசம் போன்ற இயல்பான மனிதவுணர்ச்சிகளோடு தன்னை இத்தளவுக்கு ஆட்டி வைக்கின்றனவே என்ற கவலையும் பட்டிருக்கிறான். ஒருவேளை இவன் மனசைக் கடவுள் ஒரு பெண்ணுடையதைப் போல் படைத்து விட்டாரோ?

தந்தையில்லாத குடும்பத்தின் மூத்த மகனான நான் என் கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்றுகின்றேனா? என் தங்கைகளுக்குச் சரியானதோர் வாழ்வைத் தேடிவைத்து விட்டேனா?

இந்த ஆடி அமாவாசையன்று விரதமிருந்து தான் வேண்டிக் கொண்டதாகச் சென்ற வாரம் பெரிய தங்கை எழுதியிருந்தான். அப்பாவின் பாவங்கள் அதனால் குறையுமென்று அம்மா சொன்னாளாம்.

அப்பா வியர்வை சிந்தி உழைத்துச் சேர்த்து வைத்துப் போன செல்வங்களைத்தான் நான் கரைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் அவற்றைப் பெருக்க முடியவில்லை...

தேங்காய் உடைத்து, சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நீண்டநேரம் எதையெதையோ வேண்டிக் கொண்டு எழுந்திருக்கையில் தரையில் கண்ணீர் படிந்திருந்தது.

கொஞ்சநேரம் தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். தூக்கம் வருகிறதேபோலிருந்தது. மனம் இனி அமைதிப் பட்டுவிடும் என்ற நம்பிக்கையு

டன் எழுந்து, தசரக் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு வீட்டினுள் நுழைந்தான். அம்மா பூத்தட்டோடு எதிர்ப்பட்டாள்,

'தம்பி, சொல்ல மறந்துட்டன். வெள்ளன் நீர் வெளியால போயிருக்கையில் அந்தப் பொடியன் அதான் அந்த வீடு, அவன் உமக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்தவன், பெருநாள் சாப்பாடாம். அவை மச்சம் எல்லாம் சமைக்கிறவை, உள்ள எடுக்க ஏலுமா? திருப்பி அனுப்பிப்போட்டன்..... உந்த வேலைகள் அழகில்லத்தானே.

அவன் கதையின் சாரத்தை உள்வாங்கி யோசிப்பதற்குள் அம்மா உள்ளே போகத் திரும்பினாள்.

'ஆர் அம்மா... காமிலோ?'

'அவனத்தான் இருக்கும்... எனக்கென்ன பேர் தெரியும்...' அதைக்குள் நுழையவுமில்லை. சரவணன் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வெளியேறினான். நேற்று நவீரா அவனை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னது ஞாபகம் இருந்தது. ஆனாலும் அவன் போகவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. ஏனோ தயக்கம்...

மாலையரை அவனை எதிர்பார்த்துவிட்டு நவீரா தம்பியிடம் சாப்பாடு அனுப்பியிருந்தாள். அவனுக்கு நினைக்கையில் ஆச்சரியமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. என்மீது இத்தனை அன்பா இவர்களுக்கு?

நவீரா வீட்டை அடைந்த போது வெளியே நிலைப்படியோரமாக அவளது தாய் நின்றிருந்தாள். முகத்தில் ஓயாத வேலைகளை ஒருவாறு முடித்துவிட்ட ஆயாசம் தெரிந்தது. அவனைக் கண்டதும் லேசாக ஒரு விசனம் அவள் முகத்தில் பரவியது. அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

'நான் வரலாமா? குரயி ஏனோ மெல்லிசாக ஒழித்தது அதற்குள் அவளே வரும்படி கூப்பிட்டாள்.

அவன் வாசலுக்கு நேராக உள்ள கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். கொஞ்ச நேரம் வெளியே கவிந்துகொண்டிருக்கும் இருளைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான். 'உங்கட சாப்பாட்டை அம்மா திருப்பி அனுப்பிப் போட்டாவாம். இப்பதான் சொன்னவ, உடன ஓடி வந்தன்...'

அவள் முகம் லேசாக இறுகிற்று அவன் கீழே குனிந்துகொண்டான்

'பாவம் சேர். எந்தநாளும் ஓட்டலில்தான் சாப்பட்டு ரெண்ணு நவீமா சொல்லிவிட்டிருந்தா. அதுதான் அனுப்பினேன். அவங்க என்னண்டா..... 'யாரும்மா?' என்றபடி உள்ளிருந்து வந்த நவீரா இவனைக் கண்டதும் அதிசயித்துப்போனது அகன்று விரிந்த விழிகளில் தெரிந்தது.

அவன் மௌனமாகப் புன்னகையில் இருக்க, அவள் திரும்பவும் சொன்னாள்: 'நாங்க அப்புடி கோயில் வூட்டுக்குச் சாப்பாடு அனுப்பினது பிழதான். அதுவும் கோயில்ல சேர்ந்ததுதானே... எங்கட சாப்பாடுகள் எறச்சி இல்லாம இருக்காதே... யோசிக்காம சேஞ்சிட்டன்...'

குரலில் குற்றவுணர்வு தொனித்தது. அவனுக்கு தாள முடியவில்லை, என்னோடு அன்பு செய்வதற்கே யாரும் குற்றவுணர்வை அடையலாமா?

'அம்மாவப்பத்தி உங்களுக்குத் தெரியும்தானே... நீங்கள் அனுப்பினது பிழையில்லை. இப்ப இல்லாட்டிலும் எப்பண்டாலும் ஒருநாள் நான் கட்டாயம் உங்கட வீட்டில் சாப்பிடுவன். இப்ப கொஞ்சம் பால் தருவிங்களா?'

நஸீராவின் தாயிடம்கேட்டான். தன்னை நாடி தான் கேட்காமலே உணவளித்தவர்களிடம், நான் நாடி பால் கேட்பது தவறே?

‘அப்படி தராமயா அனுப்பிருவம்...?’ அவள் உங்ளே போனாள். நஸீரா வியப்பு நீங்காமல் நின்று ருந்தாள். அவன் இத்தனை இயல்பாகப் பேசி இன்றுதான் அவன் கேட்கிறான்.

அவனுக்கும் தன்னிலை உணர்வையில் ஒருவித பரவசமாக இருந்தது. பறப்பதற்கு சிறகு விரித்த சின்னஞ்சிறு புறக் குஞ்சொன்று தன் முதல் முயற்சியிலேயே தேறி விட்ட சந்தோஷத்தைப்போல்... முதல் தடவையாக ஒரு அந்நிய வீட்டில் வாயால் கேட்டு வாங்கிய அந்தத் தேநீரைச் சுவைத்துக் குடித்தான் சரவணன்.

★

காமிலும். சித்திக்கும், ஜெகனும் அறைக்கு வந்திருந்தார்கள். ‘தொடை’களில் சந்தேகமாம். தான் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்களின் உதவியோடு சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் சரவணன்.

எப்போதும் அவன் குறிப்புக்களின் உதவியுடன்தான் படிப்பிப்பான். அதிலும் தொண்டர் என்றபடியால், மற்ற ஆசிரியர்களைப்போல் மாணக்கர் பற்றி சிரத்தையின்றி இருந்துவிட முடியாது. அணுவளவு தவறினும் இனங்காணப்பட்டுவிடுமோ என்கின்ற முழுக் கவனத்தோடுதான் வருப்புக்களை அவன் செய்வதுண்டு. ஆயினும், இப்படியும் சில மாணவர்கள்... இவர்களுக்கு சில விஷயங்களில் அல்லது முழு

வதிலும் சற்றுப் பிரத்தியேக கவனம் எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் இடையிடையே சிரித்துக்கொண்டும், கதைத்துக் கொண்டும் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சில வேளைகளில் ஒருவரையொருவர் கிள்ளிக் கொண்டு ‘சேர்... பாருங்க’ என்று முறையிட்டார்கள்.

சரவணன் அவற்றை உள்நுரரசித்தான். விடலைப் பருவமெனில் விளையாட்டும், வேடிக்கையும் இன்றி என்ன வேலை ஒழுங்காக நடக்கும்? அம்மாவுக்கு உங்ளே சத்தம் கேட்டுவிடுமோ என்று லேசாகப் பயந்துகொண்டிருந்தான். ‘டேய் விசரன்... சும்மாயிருடா...’ என்று சித்திகின் தலையில் நறுக்கென்று குட்டிவைத்தான்.

படிப்பு முடிந்து அவர்கள் எழுந்து போகப்பறப்பட்டபோது அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அம்மாடி... அம்மா இவர்களைக் காணவில்லை என்ற எண்ணம். ஆனால் மாணவர்கள் வாசலை அண்மித்தபோது அம்மா அவர்களைக் கண்டுவிட்டாள். சரவணன் மேலே நடக்க முடியாமல் தனது அறை வாசலிலேயே நின்று விட்டான்.

‘எங்கே வந்தநீங்க... படிக்கவோ?’

‘ஓ... அம்மா...! —காமில்.

‘பிள்ளையள்... இனி உப்பிடி கண்டமாதிரி வராதேயுங்கோ... அடிக்கடி இஞ்சை வாறது சரியில்லயல்லோ...?’

அவர்கள் மௌனமாக ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி போய்விட்டார்கள். பின்னால்

‘அவன் நின்றது அவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால், ஒரு சின்னஞ்சிறு பார்வையை ஒருமித்து அவன்மீது வீசியிருப்பார்கள். ஆறுதல் வார்த்தை யொன்று வேண்டி அது நெஞ்சத்தைப் பிராண்டிக் கெச்சண்டிருக்கும். ஆயினும் அவன் உண்மையாகவே நின்றிருப்பான். தலை குனிந்து...

உதடுகளை நக்கி ஈரமாக்கிக் கொண்டான். அம்மா அவனை நோக்கித் திருப்பினாள். சட்டென அறைக்குள் புகுந்து கொண்டான். ஜன்னலருகே போய் நின்று கொஞ்சநேரம் காற்றில் அலைந்த மாமரத்து இலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏன் அம்மா இப்படி இருக்கிறாள்? சில வருடங்களுக்கு முன்பு தான் சித்திக் வீட்டில் கலவரத்துக்கஞ்சி ஒளித்திருந்ததை இத்தனை சீக்கிரம் மறந்து விட்டாளா? அது எப்படி முடியும்?

கொடியில் காய்ந்துகொண்டிருந்த தன் உடைகளின்மீது பார்வை சென்றது; அவற்றை மடித்து சூட்கேஸில் அடுக்கினான். சீமே விழுந்திருந்த கைக்குட்டை, நேடியோ, ஸ்திரிப்பெட்டி எல்லாவற்றையும் உள்ளே வைத்தான். கோயில் என்பது ஆலயம், எந்த ஒன்று மனிதனுக்குத் தெய்விக அருளும், மன வலிமையும் தருகின்றதோ அது குடியிருக்குமிடம் ஆலயம். அங்கே யார் போக வேண்டும், யார் வரவேண்டும் என்று வரையறைகள் இருக்கலாமோ?

தெய்வத்தின்முன் அர்ச்சனை செய்பவர்கள் தெய்வத்துக்கு திகரான அருட் குணம் கொண்

டிருக்க வேண்டியது அவசியம் தான். இல்லாவிட்டால் மற்ற மனிதரிடையே அவர்கள் எந்த விதத்திலும் உயர்ந்து நிற்க முடியாது. ஆனால்... இவர்கள் மற்ற மனிதரைப் போலவாவது மனசைத் திறக்க மனமில்லாதவர்களானால்...

அறை வாசலுக்கே வந்த அம்மா திகைத்திருக்க வேண்டும்.

‘எங்க போறீர்...?’ குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தான்.

வெளியே போயிருந்த ஐயரும்தேங்காய் எண்ணெய்ப்போத்தலோடு நின்றிருந்தார்.

‘நான் என்ற ஸ்ருடன் ஒருத்தர் வீட்ட போறன்...’

‘ஏன் தம்பி... என்ன நடந்தது...?’ — அவசரமாய்க் கேட்டார்.

‘ஒன்றுமில்ல ஐயா... அவை நெடுகத் தங்கட வீட்டில் வந்து இருக்கச் சொல்லிக் கூப்பிடுகினம்... அதுதான் நான் அங்க போறன்...’

வெளியே இறங்கிவிட்டான். சொல்லியாயிற்றே தவிர இன்னும் யார் வீட்டுக்குப் போவதென்று ஒரு தீர்மானமும் இல்லை பலர்கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள்தான். ஆனால்...

அவன் கலைப்படவில்லை. மானுடத்தின் பரப்பு வானம் போல் விசாலமானது, அதில் அவனுக்கென ஒரு வாசல் திறந்திருக்காதா என்ன...

அவன் திரும்பிப் பாராமல் டந்து கொண்டிருந்தான்.

காத்திருக்கிறேன் — ஓர்
காலைப் பொழுதுக்காக.

நிலவு வரும் போகும்
இரவுகள் தொடர்ந்து வரும்
சூரியனின்றி பகல் இல்லை.

விலங்கு அகற்றப்படவில்லை
வீரர்களை அறுக்கப்பட்டன.
மனிதம் மரணித்ததால்
மரணங்கள் மலிந்து போயின.

மனதில் —
குட்டி என்று

பெருகி வாழும் மிருகமாய்
சோகம்.

உன் பார்வையின்
பொருள் தெரிந்தும்
புரியாதவனைப்போல்
பாவனை செய்துகொண்டு —
உன்னுடனான என்
மாலைப் பொழுதுகளையும்
வீணாக்கிக் கொண்டு —

காத்திருக்கிறேன்...

நீங்கள் விரும்பினால் மாதத்தில்
முதல் வாரமே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

- ✿ சோவியத் யூனியன் (ஆங்கிலம்)
- ✿ சோவியத் யூனியன் (தமிழ்)
- ✿ சோவியத் வுமன் (ஆங்கிலம்)
- ✿ மீசா சிறுவர் இதழ் (ஆங்கிலம்)
- ✿ சோவியத் ஸ்போட்ஸ் (ஆங்கிலம்)

இந்த ஐந்து இதழ்களில் ஒன்றுக்கோ
அல்லது

முழுவதற்குமோ ஆண்டுச் சந்தா கட்டினால்
சுடச் சுட நேரடியாக

சோவியத் யூனியனில் இருந்தே தபால் மூலம் பெறலாம்.

தொடர்புகளுக்கு :

மக்கள் பிரசுராலயம் லிமிட்.

15/1, பலாலி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தலைமையகம்:

124, குமரன் ரத்தினம் வீதி,
கொழும்பு — 2

சோஷலிச சமுதாயத்தில் சொத்துடைமை

ஏ. வோஸ்கிரசென்ஸ்கி

1917 அக்டோபரில் ரஷ்ய நாட்டில் உற்பத்திச் சாதனங்களின் தனி உடைமை ஒழிக்கப்பட்டது என்பதையும், அனைத்து தனிநபர் ஆலைகள், பாக்கடிகள், சுரங்கங்கள், நிலம் முதலியவை நாட்டு மக்கள் அனைவரின் உடைமையாக்கப் பெற்றன என்பதையும் நாம் அறிவோம். இது சாதாரணத் தொழிலாழியின் அந்தஸ்தைத் தீவிரமாக மாற்றி விட்டது; ஏனெனில், உற்பத்திச் சாதனங்களின் உண்மையான உரிமையாளனாக அவன் ஆகிவிட்டான். ஆனால் சில பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, பல புறவய அல்லது அகவயக் காரணங்களின் விளைவாக, தனது பாக்கடரிக்கும் அதன் உற்பத்திப் பொருளுக்கும் தானே எசமானன் என்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் உரிய சொத்து, மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்ட, அதிகாரவர்க்கத்தால் செய்யப்பட்ட, அரசு உடைமையாக மாற்றப்பட்டது.

இத்தகைய போக்கு நிலம். கனிப்பொருள்கள், மாபெரும் நிறுவனங்கள் முதலியவற்றில் மட்டுமின்றி, சிறு உற்பத்திக் கூடங்கள் மற்றும் கடைகள் விஷயத்திலும் அமுலுக்கு வந்தது. இந்தச் சொத்துக்களை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பு, முற்றிலும் அரசாங்க அதிகாரிகளிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. எனவே, தொழிலாளியிடம் மேலிட ஆணைக்குழுத் தலைவனாகச் சேவகம் செய்யும் பழக்கம் மேலோங்கியது; கூட்டு உடைமையாளன் என்ற எண்ணம் படிப்படியாக அகன்றது.

இத்தகைய நிலவரத்தின் விளைவு என்ன? தேசப் பொருளாதாரம். வரம்பற்ற முறையில் மையப்படுத்தப்பட்டது; தேசநிலை ஏற்பட்டது; உழைப்பு உற்பத்தித் திறன் குறைந்தது; அதன் பயனாக வாழ்க்கைத் தரங்களும் குறைந்தன.

பெரிஸ்த்ரோய்க்காலும் (மறுசீரமைப்பும்), தீவிர பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது தான், சொத்துப் பற்றிய கண்ணோட்டம் மாறத் தொடங்கியது. மறுசீரமைப்பு இயக்கமானது, உடனடியாக ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தியது: சமுதாய, பொருளாதார முன்னேற்றத்தை அடைவதற்கு சொத்துடைமையின் பல்வேறு வடிவங்கள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. சமுதாய, பொருளாதாரம்

தார முன்னேற்றத்திற்கு தனிச் சொத்தும் கூட்டுறவுச் சொத்தும் பயன்படும் என்ற கருத்து துணிச்சலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சோஷலிச சமுதாயத்தில் சொத்துடைமையின் பல்வேறு வடிவங்கள் பற்றிய கருத்து மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு அண்மையில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள குத்தகை ஏற்பாடுகள் ஓர் உதாரணமாகும்.

சோவியத் பொருளாதாரத்தின் இன்றைய நிலையில் பெரிஸ்த் ரோய்க்கா காலகட்டத்தில் — குத்தகை ஏற்பாடு என்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும். ஏனெனில் சொத்துடைமை நிர்வாகத்தில் அதிகாரவர்க்கப் போக்குகளை அகற்றுவதற்காக, பொருளாதார ஊக்குவிப்புகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு இது வகை செய்கின்றது. வேறு விதமாகச் சொன்னால், குத்தகை ஏற்பாட்டின் கீழ் சொத்தின் உடைமையாளன் என்ற முறையில், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக உற்பத்தியை அரசாங்கம் ஊக்குவிக்கிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களின் உண்மையான எசமானன் என்ற முறையிலும், மெய்யான, வீறுமிக்க உற்பத்தியாளன் என்ற முறையிலும் குத்தகையாளன் பணியாற்றுகிறான்.

தனிச் சொத்துடைமை என்பது பிற மக்களைக் சுரண்டுதல். அவர்களது உழைப்பின் பயனை அபகரித்தல், இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை நாம் அறிவோம். இது சோஷலிசத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானது. எனவே பெரிஸ்த் ரோய்க்கா கொள்கையின் கீழ் அனுமதிக்கப் பெற்றுள்ள சொத்து வடிவங்களின் பட்டியலில் இருந்து இது அகற்றப்பட்டுள்ளது. எனினும் அரசாங்கத்திடமிருந்து டிராக்டர்களுக்கும், கால் நடைப் பண்ணைகளையும் பெற்றுள்ள சில குத்தகையாளர்கள், சோவியத் கிராமங்களின் ஏற்கனவே இருந்து வருகின்றனர். இவை சொந்தச் சொத்துக்கள் என்று கூறப்படலாம். ஆனால் குத்தகையாளருக்கு இவை ஆதாயம் அளிக்கின்றன. மரபு ரீதியில் சொன்னால் தனி உடைமை என்ற வகையில் இவை அடங்குகின்றன. லைசென்ஸ் பெற்றுள்ள தனியார் டாக்கி சேவைகளுக்கும் இது பொருந்தும். ஆனால், இதில் சோஷலிசத்திற்கு விரோதமானது, எதுவுமில்லை. ஏனெனில் இத்தகைய உடைமைகளிலிருந்து பெறப்படும் ஆதாயம் பெருமளவில் அவற்றின் உடமையாளர்களின் முயற்சிகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

சோவியத் யூனியனில் சொத்துடைமையின் வடிவங்கள் பற்றிக் கேட்கப்படும் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும், இன்னமும் தெளிவான விடைகள் கிடைக்கவில்லை. இக்கேள்விகளுக்குக் கட்டாயம் விடையளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வு மேன்மேலும் அதிகரித்து வருகிறது. எனவே, சோவியத் நாடாளுமன்றத்தின் ஆணைப்படி சொத்துடைமை பற்றிய விதிகளை வகுத்துரைக்கும் புதிய மசோதாக்களைத் தயாரிப்பதில் சோவியத் அமைச்சரவை இப்போது முனைந்துள்ளது.

சூரியக் குளியல்

எஸ். கருணாகரன்

பிரபஞ்சத்தை ஊடறுக்கும் அக்கினி தகிப்பு:
சூரியன் கணவனக்கும்
பார்வைக்கதிர் வீச்சில்
பூமியின் புல்வெளிகளெங்கணும்
பனிதுடைத்து நிமிரும்
புதிதாய்.

சூரிர் நிழல் போர்த்த
குடை ஆலின்கீழ்
சிறுகொடி செடிபல
முனைத்து வளர்ந்தன வளைந்து!

கொடும் வெயிற்றகப்பில்லை
சூரிர் பனி மூடவில்லை
ஆயினுமவை,
வளைந்தே நின்றன சோம்பி.

வான் வெளியில்
நிழல் குழாப்புறத்தில்
ஒதுங்கி நிமிர்ந்தன
பரிதியினைப்பார்த்த பசிய
மரங்கள்.

நிழலில் சோர்ந்த
விதை முனையெல்லாம்
வினாவிப்போயின மறைந்து.

நண்ப,
உனது வசந்தம்
கோடையுமறியா சூரிருமறியா
காலத்தின் பிசங்கல்.

மேனி நோகாச் சிவப்பில்
உன்னுடைய வாழ்வுக்கு
என்னவிது காலம்?

கடுமுழைப்பில்
காற்றும் சூரியனும்
நம்முதுகினில் குந்தி
நாம்
வியர்வையாய்க் கரைந்தோம்.

வாய்க்காலில் காலலம்பி
வழியில் பயணித்தல்

நண்ப,
உமக்கது வழக்கமாயின.

அழகென்பது உன் நினைப்பில்
நிழலுள் சோம்பிய சிவப்பும்
பூச்சும் சோப்பும் பொருதல்
பெருமையும்க்கு.

நண்ப,
பூமரத்துக்கு நீருற்றுவது
உமக்கொரு கழியும்பொழுது.
கனிமரம்: காய்தர
பசிக்குப் புசித்திடும்
பயிரனைத்திற்கும்
செழிக்க
நீர் வார்ப்பது நம்தொழில்.

ஆனாலும்;
கழிந்த நாளோர்பொழுதில்
பூமியைத் தோண்டி
நீயோர் மரம் நாட்ட
நிழல் தவிர்த்தே
காற்றும் வெயிலும்
கரம்பற்றியே
பயன்காண் என்றாய்.

என்னவிது:

பயனுக்கொரு செயல்
பழக்கத்துக்கொரு புறம்.
வெய்யில் குளிக்கா
மெய் வருந்திக் கழிநீர்சிந்தா
மேனியுட் பொய் நிறையும்
அமுக்குண்டு போ.

சுடரும் அக்கினியில்
சுட்டெரிக்கும் சூரியனில்
வாழ்வாய் மனதாய் நாம்.
காலத்தில் பயணம்.
உழைப்பில்
மனிதராய் மானமுடன்.

சூரிய முகட்டில்
கைதொட்டு நிழல்கிழித்து
கண்மடல் புணரா
காலப் பொழுதுகளாய்
வேராகி
வேருக்கு நீராகி
நின்றோம் நாம்வதனமுடன்.

உன்னைச்சூழ்ந்த கொங்கிறீற்றுள்
சுற்றிக் காற்றை முக்கும்
ஆடியுள்
நிறைந்ததும் மானுடம்
வியர்த்த உழைப்பே.

பூமி சுழல்வதும்
சூரியனைச் சுற்றுவதும்
புதியன தேடின் பொருளாகும்.
நம்முடல் வியர்ப்பதும்
ஓர் கொடி உயர்வதும்
இளைய காலையின் நேர்முகத்தில்
நம் கைவிலங்குகள் கழற்ற.

பூமியிலோர்
பொதுமனிதம் பாடிட
காற்றாய் மலையாய்
கடலாய் தரும்பாய் அகுவோம்
மகிழ்வுடன்.

கேள்விக்குப் பதில் கூறுவதல்ல
எனது நோக்கம். சுவைஞர்களு
டன் சம்பாஷிக்க, மனம் விட்
டுக் கதைக்க இது ஒரு சந்தர்ப்பம்.
பரஸ்பரம் ஒருவர் கருத்தை ஒரு
வர் புரிந்து கொள்வதுடன், நமது
பொதுக் கருத்தை வாசகர்
தெரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு
நல்ல வாய்ப்பு இது. இளந் தலை
முறையினர் இந்தத் தளத்தை
நன்கு பயன்படுத்த முன்வருவது
அவர்களது இலக்கிய அறிவு
வளர்ச்சிக்குப் பயன் தருவதுடன்
மல்லிகை வர்சகர்களுக்கும் புதிய
தகவல்கள் கிடைக்க ஏதுவாகவும்
அமையும்.

தூண்டி

● உங்களது வாழ்க்கையில்
மறக்க முடியாத சம்பவம்
ஒன்றைக் கூறமுடியுமா?
மன்றார், வ. தேவராணி

நான் 87 ல் சோவியத் யூனியனுக்குச் சென்றிருந்த சமயம்
லெனின் சமாதியைப் பார்க்க
மிகவும் ஆசைப்பட்டேன். நான்
இலங்கைக்குத் திரும்ப இருந்த
அன்றுதான் அந்தச் சந்தர்ப்பம்
கிட்டியது. மாஸ்கோ பல்கலைக்
கழகப் பேராசிரியர் அலக்ஸான்
டர் துமினாஸ்கி என்னை அங்கு
அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.
தமிழ் முதறிஞர் அவர். அந்த
முசோவியத்தில் லெனினின் பூத
உடலைத் தரிசித்தேன். நீண்ட
கால எனது மன அவாவை
அன்று தீர்த்துக் கொண்டேன்.
அப்படியே தூங்குபவர் போல
லெனின் முசோவியத்தில் சய
னித்திருந்தார். நீண்ட கிழுவரி
சையில் பொறுமையாக நின்று
நூந்த மக்கள் லெனின் மீது எத்

தனை பாசம் வைத்துள்ளனர்
என்பதைப் பார்த்துப் பிரமித்து
விட்டேன்!

● தமிழகத்துச் சிற்றிலக்கிய
ஏடுகள் பற்றியும், சுழத்தில்
வெளிவரும் மல்லிகை போன்ற
சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் பற்றியும்
ஒப்பு நோக்க முடியுமா?
கொடிகாமம், த. வேலழகன்

தமிழகச் சிற்றேடுகள் ஏன்
தோல்வியைத் தழுவின என
நான் யோசிப்பதுண்டு. ஜெய
காந்தன், க. நா. சு., ரகுநாதன்,
வல்லிக்கண்ணன், விஜயபாஸ்
கரன் போன்ற பிரபலம் வாய்ந்
தவர்களே சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை
நடத்தித் தோற்றுப் போனவர்
கள். என்ன காரணம் என எனக்
குள் நானே சிந்திப்பதுண்டு.
காரணம், புத்திஜீவிகள், ஒரு
சில புத்திஜீவிகளுக்காக நடத்
திய சஞ்சிகை அவைகள். அடைப்
புக் குறிக்குள் ஆங்கிலத்திலுள்ள

ஒரு குரல்

சி. சதாசிவம்

அச்சகப் பிரம்மாக்களே
எங்கள் படைப்புக்கள்
அமர காவியங்கள்
அல்லா விடினும்
அவை எமக்குப்
பொன் குஞ்சுகளே
அவற்றை
முழுமையாக

தளித்துவமாக
உலாவ விடுங்கள்.
துண்டுகளை வெட்டி
உங்கள் சாத்துப்படிக்களை
அலங்கரிக்காதீர்கள்
ஈவிரக்கமற்ற
கசாப்புக் கடைக்காரர்களாக
மாறி விடாதீர்கள்.

அகராதி வார்த்தைகளைப் போட்டு நிரப்பி தாம் மெத்தப் படித்தவர்கள் என சாதாரண வாசகர்களை மிரட்டி எழுதினார்கள். எனவே அச் சஞ்சிகைகள் ஒரு சிலருடன் மட்டுமே நின்று விட்டது. பின்னர் வெளிவராமல் போய்விட்டன.

மல்லிகையைப் பொறுத்த வரை எனது அநுபவம் வேறு. இந்த மெத்தப் படித்தவர்கள் தமது மேதாவிலாசத்தைக் காட்டிப் பாமர வாசகனை மிரட்டும் அடைப்புக் குறி ஆங்கில அகராதி வார்த்தைகளுக்கு நான் கண்டிப்பாக இடம் தருவதில்லை.

இரண்டாவது எனக்கு வேறு தொழில் இல்லை. எல்லாமே மல்லிகைதான். இலக்கியம் செய்வது எனக்கு 'ஸைட் பிளினஸ்' அல்ல. நான் முழு நேர ஊழியன்.

மூன்றாவது உத்தியோகமோ வேறு தொழிலோ பார்க்கும் எழுத்தாளர்கள் நிரந்தரமாக ஒரு காரியாலயத்தை வைத்து இயங்குவதில்லை. தமது வீடுகளிலோ அல்லது தங்கியிருக்கும் ஹோட்டல் ரூம்களிலோ இருந்து கொண்டுதான் மாசிகைகளை வெளியிட்டு வந்தனர். மல்லிகை தோன்றிய காலத்திலிருந்தே அதற்கென்றே ஒரு காரியாலயம் இருந்து வந்துள்ளது. அதுவும் மக்கள் அதிகமாகப் புழங்கக் கூடிய யாழ்ப்பாணம் பஜார் பகுதியில் நிரந்தர அலுவலகத்தை வைத்து இயங்கி வருகின்றது.

நான்காவது, இச் சஞ்சிகை தோன்றுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு திட்ட வட்டமான கொள்கையும் கோட்பாடும் கொண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர் ஸ்தாபனத்தின் கீழ் இயங்கி. எனக்குள் நானே வெகு சன ஸ்தாபனங்களில் எப்படி இயங்குவது எனப் பயிற்சிபட்ட

டவன் நான். பல தோழர்களை ஆன்மீக நண்பர்களாக வரித்துக் கொண்டவன்.

சகலத்துக்கும் மேலாக இன்று வரை நெருத் தெருவாகச் சென்று மல்லிகை அபிமானிகளுக்கு விற்று வருபவன்.

இந்த ஒப்புநோக்கலைத் தயவு செய்து ஆழ்ந்து படித்து யோசியுங்கள். மல்லிகையின் இருபத்தைந்து வருட வரலாறு புரியும்.

இருபத்தைந்தாவது மலர் தயாரிப்புப் பற்றித் தமிழக எழுத்தாளர்களுடன் கலந்துரையாடினீர்கள். இதுபற்றி அவர்கள் தெரிவித்த கருத்தென்ன? இயக்கச்சி, கிருஷ்ண

இலங்கையில் வேறெந்த எழுத்தாளர்களையும் விட, அதிகமான தமிழக எழுத்தாளர்களை அறிந்து, பழக்கப்படுத்தி வைத்திருப்பவன் நான். தமிழகத்திற்குப் போகும் சமயங்களில் எல்லாம் தேடிப் போய் அவர்களைச் சந்திப்பது எனது வழக்கம். எனவே மல்லிகை பற்றி அவர்கள் ஏற்கனவே அறிந்து வைத்துள்ளனர். கால் நூற்றாண்டுகளாக மல்லிகை தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருப்பதே அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய செய்தி. அதுவும் ஈழத்துச் சூழ்நிலையில் உயிருடன் வாழ்வதே பெரிய காரியம் என அவர்கள் நினைக்கும் நிலையில் அந்தக் காலகட்டத்திலும் மல்லிகை வந்து கொண்டிருந்தது எனக் கேட்டுப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் அதிசயப்பட்டனர்.

உண்மையைச் சொன்னால் இந்த நெருப்பாற்றில் எதிர் நீச்சலடித்துச் சாதனைகள் புரிந்து கொண்டு இயங்கி வரும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் பற்றி அவர்கள் உண்மையாகவே பெருமித மடைந்தனர்.

நெருக்கடிகள் கூட ஒருவகையில் மனிதர்களைப் புடம்போட்டு ஒளிர வைக்கின்றன.

● 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடுகள் அடுத்து என்னென்ன வரவிருக்கின்றன?

பரந்தன்,

க. ராஜ்நாரை

தொடர்ந்து நூல்களை வெளியிட ஆவன செய்து வருகின்றேன். புதிய புதிய இளைஞர்களின் படைப்புக்களை வெளியிடலாம் என்பது திட்டம்.

● கடதாசி விலையேற்றம் மல்லிகையைப் பாதிக்கும்தானே? அதிலிருந்து எப்படித் தப்பித்துக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்?

மானிப்பாய்,

ச. சட்டநாதன்

இன்று பேப்பருக்கு ஏற்பட்டுள்ள மதிப்பு நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. நம்மைப் போன்ற சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்புத்தேவை. கட்டுப்படியான விலைக்கு ஒழுங்காகப் பேப்பர் கிடைக்கக்கூடிய வழி முறைகளை நாம் கூடியோசித்தால்தான் இந்த இக்கட்டிலிருந்து எம்மைப் போன்றவர்கள் மீட்சி அடையலாம்.

● வருகின்ற இரண்டு, மூன்றாண்டுகள் காலங்களில் மல்லிகை பட்டப் படிப்புக்குப் பயன்படுத்தப் படுமா? அதுவும் இலக்கியத்திற்குப் பயன்படுத்தப் படுமா? இதுபற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

பனை,

எம். புஷ்பா

அடுத்த சில ஆண்டுகளுக்குள் பட்டப் படிப்புக்கு — அதுவும் இலக்கியப் பட்டத்திற்கு — பயன்படுத்தப்படுமா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அடுத்த நூற்றாண்டில் நிச்சயமாக உயர் பட்டப் படிப்புக்கு ஆய்

வாக மல்லிகை இதழ்கள் எடுத்தாளப்படும் என்பது சர்வ நிச்சயம். நான் நாளைய தினத்தை நோக்கி உழைக்கவில்லை. அடுத்த நூற்றாண்டைக் குறிக்கோளாக வைத்தே செயல்படுகின்றேன்.

● உங்களது மனதைத் தொட்ட இலக்கியப் புதினம் ஏதாவது உண்டா?

கைதடி,

க. பாலகுமார்

கரிசல் காட்டுக் கலைஞன் கி. ராஜநாராயணன் இயல்பாகவே ஒரு விவசாயி. இடைசெல்ல என்ற சிற்றூரில் மண்ணை உழுது வாழ்ந்து வரும் ஒரு எழுத்துக் கலைஞன். வேறு தொழில் தெரியாது. அதிகம் படித்தவருமல்ல. இந்தக் கலைஞனைக் கௌரவிக்கும் முகமாகப் புதுச்சேரிப் பல்கலைக் கழகம் அவரை 'விசில்டிங் லெக்சரர்'ராக நியமித்துக் கௌரவித்துள்ளது. நமது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் முழுத்திற்கு முழம் கலை, இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்தான் கடமை புரிகின்றனர். வெளியே வெகுசனங்களால் மதித்துப் போற்றப்படும் கலைஞர்களை, எழுத்தாளர்களை இப்படிக் கௌரவிக்கப் பின் நிற்கின்றனர். இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களுக்கு இது ஒரு தொடர் நோயோ என நான் அடிக்கடி நினைத்து எரிச்சல்படுவதுண்டு.

● யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று அடிக்கடி புத்தக வெளியீடுகள் நடக்கின்றனவே! — என்ன அதிசயமது! இதற்கான உண்மையான காரணம் என்ன?

திருகோணமலை,

ம. கணேஷ்

இன்று உதிரியான எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உலகில் பேசப் படுவதில்லை. குறைந்த பட்சம் சில நூல்களையாவது வெளியிட

முடிக்க வேண்டும், எழுத்தாளர்கள். அடுத்து குழந்தை மாறி வருகின்றது. இனத் தலைமுறை வாசகர்கள் பெருகி வருகின்றனர். அவர்கள் வெறும் கற்பனை உலகில் உலா வத் தயாராக வில்லை. எனவே முன்னர் எழுதி வைத்துள்ளதை நூலுருவில் காண விரைந்து செயல்படுகின்றனர். என்னவாக இருந்தாலும் புத்தகங்கள் தொடர்ந்து வருவது இந்த மண்ணுக்குப் பெருமைதானே!

● வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம், கொழும்பு போன்ற பிரதேசங்களில் வெளிவரும் புதிய நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு மத்திய புத்தகசாலை இல்லையே, இந்த நிலையை மாற்ற, புத்தகங்களை வெளியிடும் எழுத்தாளர்கள் தக்க ஏற்பாடொன்றைச் செய்ய முன் வருவார்களா?

பசறை, க. கணேசன்

தேசத்தில் நானூ பக்கங்களிலும் சிதறிக் கிடக்கும் தரமான சுவைஞர்களின் இலக்கியத் தேவை பற்றி நானும் அடிக்கடி யோசிப்பதுண்டு. தரமான சுவைஞர்கள் தேடல் முயற்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும். தங்கள் காலடிக்கு வந்தால்தான் புத்தகங்களை வாங்குவோம் என்ற மனப் பான்மை கூடாது. அதே சமயம் அவர்களது சிரமங்களை யதார்த்தத்தில் புரிந்துகொண்டு எழுத்தாளர்களும் அவர்களை அணுகும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். உங்களது அங்கலாய்ப்பு

எனக்குப் புரிகின்றது. தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆவன செய்வோம்.

● தரமான சினிமாக்களைத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் பார்க்க முடியவில்லையே, 'பிலிம் பெஸ்ரிவல்'கள் எல்லாம் கொழும்புடன் முடிந்து விடுகின்றனவே, இது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

தோப்பாய், ஆர். மோகன்

உண்மையைச் சொன்னால் எனக்குக் கூட மன ஆதங்கம் உண்டு. பல நீண்ட வருடங்களாக நானும் நல்ல சினிமாப் பார்க்கவில்லை. படவிழாக்கள் கொழும்பில் நடைபெறும் காலங்களில் நான் அவைகளைப் பார்க்க சக்கால, நேர அவகாசம் இருப்பதில்லை. முயற்சிப்போம்; முயற்சிப்போம்,

● தமிழகத்திலிருந்து ஏராளமான புது நூல்கள் வருகின்றனவாமே, நீங்கள் அவைகளைப் படிப்பதுண்டா?

கிரிமலை, ச. பரமநாதன்

எக்கச்சக்கமான புத்தகங்கள் வருகின்றன. பலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றேன். சிலவற்றைப் படித்துமிருக்கின்றேன். பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த நூல்கள் மிக அச்சு அமைப்பு அழகுடன் அங்கு வெளிவருகின்றன. அவை இலங்கையில் சாதாரணர்களால் வாங்கி வாசிக்க முடியாத அளவிற்கு இங்கு அதன் விலைகளோ எக்கச்சக்கம். ●●

இச்சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் மல்லிகை சாதனங்களுடன் ஸ்ரீ லங்கா அச்சகத்திலும், அட்டை யாழ் புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்திலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial : 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.

Mallikal Registered as a News Paper at G. P. O. Sri Lanka

K.V.J. 75/NEWS/89

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

Phone: 24629
548445

With Best Compliments of:

STAT LANKA

**138, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**